

POEMUL ANIMAL

(Crepuscular)

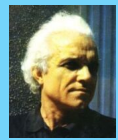
Liviu Ioan Stoiciu

TEXT

asalt

archives équivalences

2003

ORIGINAL EDITION:

LIVIU IOAN STOICIU **Poemul animal (crepuscular)**

EDITURA CĂLĂUZA, Deva (Romania) 1999

PRESENT EDITION: MIRCEA ȚUGLEA & ADRIAN REZUȘ (eds.)

© 1999–2003 LIVIU IOAN STOICIU (Bucharest, Romania) [TEXT]

© 2003 **ASALT** (Constanța, Romania) [EDITION]

© 2003 **ÉQUIVALENCES** [PDF $\LaTeX$ – HYPERSCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF $\TeX$ 14.H &
created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN**

PDF $\TeX$ 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

$\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*

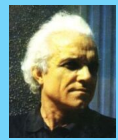
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – APRIL 26, 2003

Liviu Ioan Stoiciu

Poemul Animal (Crepuscular)

Editura Călăuza
Deva 1999

„Vrând să scăpăm de năpasta conștiinței, ne vom întoarce lângă ANIMALE, lângă plante și lucruri și la acea stupiditate primordială din care nu ne-a mai rămas, din vina istoriei, nici măcar amintirea.“

EMIL CIORAN

„CREPUSCULAR: Sindrom al tulburării conștiinței, caracterizat printr-o profundă alterare a reflectării senzoriale, cu păstrarea automatismelor motorii, ceea ce oferă un aspect relativ coordonat și coerent al actelor și comportamentului bolnavului.“

PAUL POPESCU-NEVEANU

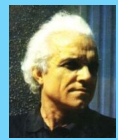

Deșteptată cu lacrimi pe față și în urechi: culcată
cu fața în sus, amortită, zgândărită de ură, cu
plapuma de iarbă uscată până la bărbie, cu mâinile scoase
afară, smulse din umăr, ținând lumânări
stinse, pe trei sferturi
arse și o creangă de liliac înflorit, a decrepitudinii –

cu inima scoasă din piept. Deșteptată după ce au trecut peste ea primele
migrații dinspre Vest spre Est. Ea, latentă, cu
un câmp
magnetic specific, românesc? Piedică în calea
uitării – cu un câmp magnetic interplanetar, de-a dreptul: deschide
harta
anatomiei umane... „Să-ți întărească Domnul gândul cel bun“.

Deșteptată cu o nouă configurație a sufletului, care
favorizează apariția unor formațiuni halucinante de substanță nervoasă,
cenușie – nouri
deasupra uscatului: acolo unde coasta se bombează, spre

mare. Cu mască de ANIMAL pe tot
corpul. Mască

a unei divinități interioare slabe, a morții: deșteptată în aer liber, scăpată
din jug, melancolică, zâmbind în reflexele
răsăritului de soare, de sus până jos – o istorie de echivocuri.

CREPUSCULAR (ALE ANIMALULUI)

„CREPUSCULAR, -Ă, *crepusculuri*, -e, adj.: Care ține de crepuscul, privitor la crepuscul. * Slab luminat, abia vizibil.

CREPUSCUL, *crepuscule*, s. n.: 1. Sfârșit de zi, înserare, amurg. * Fig. Declin, sfârșit. 2. Perioadă de timp înainte de răsăritul soarelui; auroră. 3. Lumină slabă, semiîntuneric.“

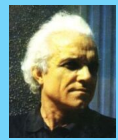
DICȚIONARUL EXPLICATIV AL LIMBII ROMÂNE

Din supunere față de tradiție, am căutat să punem în cartea de față (Carte a Tălmăcirii, Crepuscular, Dicționar post-oniric), tot ce-a fost până azi lămurit de Autor. Pentru mai multă înlesnire, am orânduit-o alfabetic...

ALFABET CITIND

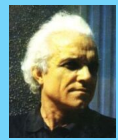
Un coșuleț plin de biscuiți, uitat în colțul rămas neacoperit al oglinzii din camera în care se afla mortul întins pe masă, spălat, îmbrăcat pe jumătate. Un coșuleț vechi de zile, cu un anume chip moștenit, întipărit în biscuiți: Abătut. Abătut-că-ești. Ticăloșit. Iarna, când corbul își clocește ouăle nu departe de camera în care se află mortul. Scăpat în mediul lui biologic. În Alambic. Alfabetic. Distilând. Altfel de cum era – plin de certitudini, un coșuleț... Corbul, de la postul de radio al închisorii? Al închisorii unei dezvăluiri despre dosarul de la Securitate al Apărătorului-de-muște: din care mortul își trăgea orgoliul. „Mâine cu cine o să rămâi tu, maică“ – o bătrână îl bocește. Citește un nou verset din Apocalipsă. Nimic în plus, nimic în minus. „Nici o dramă cosmică“. Armonia s-a dus... Îl

deplânge, împreună cu Armonica și cu Astrologul. O bătrână în picioarele goale, cu tălpile crăpate: îi arde tămâie la căpătâi,

privind speriată la biscuiții care au luat chipul mortului. Biscuiți văzuți prin colțul rămas neacoperit al oglinzii, în coșuleț – „sluțiți de gheara infamiei“.

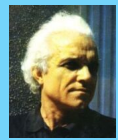

ATAC ÎN PUTEREA NOPTII (Filă de Jurnal Animal)

Șopârla, scoțând capul din gaura pământului, din Atlas.
Atlas al deshidratării organismului. Gaura
pe unde a ieșit păcura nopții – dăm pagină după pagină.
Ațâțând-un-foc.
Foc al demenței precoce. Ațâțând ridicătorul de sprâncene. „Sunt
pagini ale marilor
dureri“. Că miroase a carne
arsă pe aici: „miez de noapte, suntem flămânzi și oboșiți, dăm
un strigăt lung... nici un răspuns“... A fost
un Atac! Fuge de propria-i
imagine. Să ceri o Audiență! Șopârla, înmuiată

în păcură, a atins cărbunii aprinși din vas. Alt vas
Animal: torța
șopârlei mă trezește din visul-spurcat-la-gură.
Vei avea știri de la o persoană dispărută demult. Mă scutur,
înfiorat: „zbuciumul

lunii așa e“... Pe cer, nici țipenie: cărbunii
aprinși din vas, acoperiți de nouri, au dispărut unul câte unul. Să
te ferești! Vei mai avea o mânărire.

Azil-că-vrei-să-găsești, proprietate a animalelor cu sânge cald...

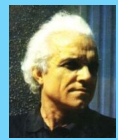

BINECUVÂNTARE CĂ PRIMEȘTI

Cu o erupție pe piele, înflorită la piept, frumos mirositoare,
încătușată. Încătușare a celor ce o plac.
Înfometată sistematic. La
gândul că mâine vei fi o Babă intelectuală. În extaz. Își ia Bagheta.

A strigat în gura mare ce simțea, ținând minte obiceiul tobei în
piață, de a se face auzită de toți. Binecuvântare că primești. Înfumurată:
bum! La Bal. Și-a excitat al
șaptelea dintre nervii cranieni, care iese de sub ureche și
se distribuie la toți mușchii feței. În ciuda
mârâielilor oamenilor încruntați.
Bum-bum! După care, întoarsă acasă, a ieșit din Baie și a
sărit în gol, peste Balustradă... Cu

ochii bulbucați, sugrumată de lanțul ceasului încheiat pe burtă. Abia
reușește să distingă stropii de sânge
pe batistă de câte ori i se strigă: „numără,
câtea“! Nedumerită. Ce Balamuc! Ce să numere? Gândacii din spital,
care-i ridică părul pe cap? Că a dat în Bâlbâială.

Cu o erupție de flori sălbatice la piept, „înfometată de sine“.
Reîngurgitată. Ea, care susține că v... vvv... vine din
s... ssuu... subconștientul
c... c... colectiv al anilor '50 – astru
tânăr, în vârstă de nu mai puțin de un miliard de ani, de fapt. Un
miliard de ani de apostolat. Căruia i-a venit de hac. E pregătită să-și îngroape
oricând Biblioteca personală.

BUBOI LA CAP, VESTE BUNĂ

Tăcută, morișca trandafirilor veștejiți, de pe marginea Străzii
Principale a

Eroilor, are dreptul să ne bage în boală: în
una din zile, cu

o supunere Bleagă, bând pe furiș din sticlă și citind ziarul „Scânteia“,
îngălbenit, găsit în pod, cu mașele

chiorăind, după degradarea adusă de grabă și de agitație. Că
Blestem-dacă-auzi... Când oile produc
lână, între lunile

octombrie și martie: la noi în sat, gata să obțină cine știe ce
record. De ce ar cânta, altfel, în asemenea hal,
taraful? Unul

îi-dă-un-Bobârnac... Altul, scoate Briceagul. Ce stai, prinde
Broasca aia! „Să facem farmece“...

Bat împreună in palme. Îți amintești cum băteam din palme la
manifestația de 1 Mai, la oraș?

Palme de domnișoare. Acum, dansăm-din-Buric... Mai

încolo, niște sticle goale de bere, cu
spumă pe fund și mucuri de țigară, în stratul de trandafiri
veștejiți: morișca
lor, tăcută, are, bre, oare dreptul să ne bage în boală?

Morișca asta le golește trupul de vlagă, nu numai
Buzunarul. Ea e curva
satului. Cu ea sunt tunși. Și cu ea li se ia sânge pentru Crucea
Roșie. Ea
le-a vorbit de predestinarea forțelor lumii. De Buboila-cap. Că totul a
început s-o ia razna. Își ascund obida.

În fața Bufetului, pe anvelopa unei roți uriașe de tractor,
țărani – staționați din
străbuni, repetați: uitați de Dumnezeu aici, între jena
permanentă că mai sunt în viață și
frica de mizeria
morții. Țărani care nu știu răspunsul la întrebări. Ca atare. Ce
oroare.

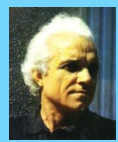

CÂRNAȚI DACĂ FACI

Pietre la rinichi aducătoare de noroc, populare, ațineți
Calea nebunului: ajuns
caricatură prin
cantitatea de lichide fetide pe care le conține în organism și prin
atâta Calabalâc. Vrednic și umil...

Pietre la rinichi
aducătoare de noroc, eliminate cu sânge, populare, veniți la
tata... Unde sunteți? Strânge din dinți. Suferă
cu adevărat? „Ca un Câine“? Are
somniază ziua, insomnie
noaptea, constipație, tegumente aspre, îi cade părul? A

ajuns o Caricatură. „Că n-am avut noroc“. Ai
avut fermentații
alcoolice? Am băut în sănătatea ta. Cu degetul arătător
în gură mușcat în cinci locuri, cu picioarele rășchirate, așezat în
tronul de pe ramura
descrescătoare a zilelor lui de odihnă la munte – nebunule! Nu-s
nebun! Are

variații care strică un
nou rând de potențiometre puse pentru măsurarea
tensiunii din interiorul creierului lui mic, din
Catacombă. Cu
o Căutătură-rea. E poreclit

„Nu-s nebun“: taie, de departe, cu două linii, cruciș, încă
un cunoscut din
zecile de fotografii de sub sticla biroului, deoarece pe
el îl place azi mai mult: îl
știi, nevastă? Îl arată unei figuri numai Câlți, care dă din cap că
da, sigur că da, așa-i trebuie, „kaput“, fă-l
Cârnați... Din
cauza atmosferei de neîncredere. Neîncredere în
durere. Țsta e Călugăr?

Cu borcanul plin de lipitori pentru varice, în față. Lipitori
care se înghit una pe alta.

Admirând

peisajul și răcnind: „așa se înghit și oamenii, unii pe alții, după
moarte“? Ce delir. Își

spală mâinile cu formol. Îi-e-prea-Cald. Simte, pur și simplu, cum
îi pătrunde glucoza în celule.

Simte cum îi zvâcnește sufletul: în Canalul-de-scurgere, de la
începutul începuturilor. Culcat pe

Catafalc.

Ah, unde sunteți, pietre la rinichi, aducătoare de noroc, populare, să
ațineți calea nebunului, care s-a

Cățărat-în-copac:

are o limbă atât de lungă și de lată, încât pune în pericol ploșnița,
puricele, râia, lepra, ciuperca...

CHEIE DACĂ STRICI ÎN BROASCĂ

O aplecare Ceremonioasă, găina din geamul grajdului se sperie, zboară doi pași, stârnește praful. Iau asupra mea vina ta. La o vârstă Chioară, când falsa rușine e atotstăpână. Când te înșeală cineva. Să-ți fac o Chitanță. Se închină, una, două, trei cruci, face

o nouă aplecare ceremonioasă: pentru mângâiere de neizbândă. În valea stearpă! Vale a „instinctelor ticăloase“. Prinde Cioara! El, care-a venit pe lume pe urmă – „secundar“, cu mască de coajă de tei pe față: uncheș, Ciupit-de-vărsat, cu expectorație abundentă, pe cap cu o căciulă veche, îmbrăcat cu Cojoc întors pe dos, în spate cu o Coccoasă, pernă mică, în mână cu un Ciomag și la gât

cu traistă și o cheie stricată în broască. Bate din Clopot. Bate din Cleștele-de-sobă. Nu crede în nimic, dar se închină, la rândul lui, de trei ori, maimuțărindu-se: din traistă scoate

câteva cepe, o scrisoare a Sfântului
Anton, copiată de o sută de ori și-o bucată de mămăligă: tu
mănânci cu mine, babo? Ai
căzut Cloșcă? E un Complot? Consultă-ți scrisoarea! E o Corectură, aici.
Găina, tot găină – Cotcodăcește: mănânc, de ce să
nu mănânc? Baba coboară din Coșciug, vine aproape și-i reproșează:
vezi ce-ai pățit dacă
ai avut încredere oarbă în tine? Bucluc!

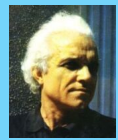

CRĂPĂTURI PE PIELE

În cămașă de mucegai, crăpat peste tot, prăvălit în fața porții
cărămidăriei părăsite, iarna, unde
a fost aruncat din căruța-cu-motor-tip-carte-social-politică, după
ce a fost servit cu țuică, la pomana Colegului
lui, bibliotecarul. După ce a fost servit cu pumni în ficat, cu miel
fript și cu pumni în ceafă, cu vin roșu
cu sifon și colivă, cu picioare în boașe, „Cristoșii-mă-tii!“ și
iar cu țuică și cu pumni, „eu,
idealist, hai?“, cu
colivă. Pe când nu auzea decât Cucuveaua... La parastasul

colegului bibliotecar, „dihanie, cu mari pierderi de sânge“. Că
te pândește ruina! L-a amenințat iar cu bătaia.
Degeaba. El trăia evenimentele trecute la modul prezent, ca și cum
s-ar întâmpla acum. Horcăia.
Cununiță de Merișor ai vrut? Cununiță
cu merișor ai! La
parastasul lui, copleșit de vremuri. „Oare

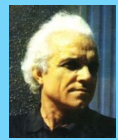

când a căzut dihania mea în gol, din cuiarul
mortii? De ce? Cum?“ Nu-și aduce aminte. Dă o declarație. Pe
cap cu un ciorap de damă și cu îndemnul:
„vei trage și pe dracul de coadă de aici înainte“ – în cămașă neagră,
unsă cu seu, mânjit pe față cu
cărbune. La urat, în pragul Anului Nou? A
căzut la picioarele Domnului
cel Nou? La picioarele Autorului, ale stăpânului tuturoră – cu o strângere
pesimistă din
buze. Măine, poimăine veți avea și voi pământ în gură... Cu

o grămadă de cititori tăcuți, nebărbieriți, după
sicriu, în urma căruței-cu-motor-tip-carte-social-politică. Pe când
era dus la cimitir? Atunci: ca și acum. Îi

întreabă: ați-Curățat-pomii din grădina Binelui? Cititorii îi
răspund: „Binele
este ce-a fost“... Până să fie găsit spânzurat cu
o Curea, în camera de lectură și anchetă,
oficial. Bogat dar ignorant. Lăsând nedescoperite zăcămintele de azot,
sulf, calciu din propriul organism... A avea un bilețel
la gât cu: „Adio și
n-am cuvinte. Am plecat să mănânc un
Curcan la Curtea presentimentului, unde am loc în inima
Curtezanei“.

În cămașă de mușgai, carte social-politică deschisă: cu
mucuri de lumânări pe
mesele de parastas, în mijlocul camerei-de-lectură.
Înconjurat de o puternică lumină albăstruie,
ce începe să se risipească – la apariția Autorului... Prăvălit în fața porții
cărămidăriei părăsite. Mort, copt, în condiții
neelucidate, căinat de afară
până înlăuntru, din
dreptul ferestrei scrise. Fereastră cumpărată de la
anticariat. Cu fața plină de zbârcituri: așteptat, în această
resemnare
primăvărată, „să învieze o dată cu natura“ – dacă n-o fi Cutremur. Alt

cutremur, pornit din străfundurile imprevizibile ale
cunoștinței
Domnului cel Nou, Milenaristul.

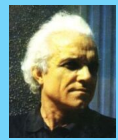

DEZMOȘTENIT CĂ EȘTI

O oboseală mare – sedimentată ca marmură. Ca material pentru Daltă („ai nume rău“). Pretext: în sala veche și tristă, cu brațele încrucișate, goală, culcată pe spate, cu picioarele depărtate, femeie gata să nască, așteptând să se coacă vișinele afară... O oboseală mare, căzută ieri la marginea satului din căruța cu marmură, cu care a trecut Dumnezeu pe aici, cu puteri tămăduitoare – adusă

cu pompă și încastrată în sala veche și tristă. O oboseală mare, marmură, nerăbdătoare să fie atinsă de întregul sat. Cu ea pot fi extirpate glandele sexuale, păcătoase?

Așteaptă să se coacă întâi vișinele, apoi... Va fi o adevărată procesiune, vor fi cântece atunci și adunările se vor face în cerc în jurul alămurilor, fiecare va Dansa în legea lui. Va fi o Dărăpănătură. Va fi o Dâră... La naștere. Deocamdată, însă

toate o stânjeneau și o Degradau: din
când în când era Deșteptată, o zgâlțâiau de umeri și ea
striga de se auzea de la un capăt
la celălalt al satului, ascuțit. Că mă simt singură, dezmoștenită: Descărnată,
urmărită de o bucată de marmură Desfrânată – o
oboseală mare, Desperecheată, a putreziciunii și
a nimicului. A nimicului
primordial: „pe care și eu îl voi înmulți“ ...

DOCTORIE DACĂ IEI

Își scoate șapca, îi șterge căptușeala de piele cu
mâneca, oprit lângă pomul de lângă
izvorul

scepticismului. Simte o ciudată stare binefăcătoare:

a adunat și azi, pentru Dicționarul-de-domesticit-Animalele, în tolbă din
coajă, rășină de molid. Rășină
bună de pus în câlți de cânepă pentru făclii.

Făclii de rotit de Sânziene, deasupra capului, când se strigă: „Făclia mare,
măi coconi“! Făclii pe
care le vinde la oraș, săptămânal, când e târg, pe trotuarul
spălat, în fața magazinului cu lumânări de nuntă, de botez și de înmormântare,
cu tot felul de cruci de lemn și cu sicrie, în Obor.

Apare din pământ cu pielea jupuită pe cap, lipită de șapcă.
Trece. Trage un șut Dihorului – asta
e trădare. Bătrân,

fără pensie, rătăcit, adus pe aici de cine știe ce vârtej. E om
învățat. Privește

cu sfială la schema cerului, „desenează cu degetul traiectoria ultimului vârtej

galactic“. Repetă: din acest punct, eu
am Dispărut... Neatent la deziluziile de moment, el
a descoperit secretul motorului fiziologic, scris, cu ardere internă: al

„șoarecelui de caracter“. Să nu rămână loc pizmei.
În batjocură. Disprețuit-că-ești. Împarte Doctorii. Apare din pământ,
trece, Duhovnic, de câte ori trece, trece cu
un zornăit de clopoței... Bătrân, „Dușman sieși“, păstrător al tradiției.

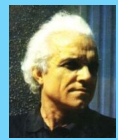

ELIXIR CONFUCIUS

În Echilibru. Ce mare lucru. Cineva
care nu se va mai întoarce: cu pasul greoi, în Echipament
străin, oprit
pentru o clipă la prăvălia frizerului, sâmbătă seara, unde se adunaseră
cetățenii, afară, unii abia tunși pe
castron, alții nebărbieriți, unii plini de coșuri, alții sângerând
pe gât, în centrul
vechi al orașelului de provincie. Cineva

cu Eghileți – care a intrat în vorbă, cu
un zâmbet stânjenit,
Enigmatic („i se va întinde o cursă“), nehotărât, că: „la ieșirea din
pădure am vizitat un cocoșat ce prindea greieri din
zbor cu o nua“. Și:

că era foarte priceput, avea un secret... Susținea
că luna se îndepărtează lent de pământ, cu
50 de milimetri pe an? Cineva. O
Epavă. Care cloncănea și cârâia. Că dragostea (băutură

miraculoasă) te poate împinge la scrânteală. A doua zi, la prăvălia frizerului a fost pus un anunț: „Pericol de prăbușire din interior“. Iaca, îi

ieșeau oasele de slab: cineva, care nu se va mai întoarce, cu
acea pasiune a orizonturilor
interzise – e pe cale să săvârșească o nouă prostie.

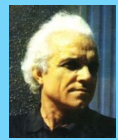
EPISTOLĂ NECITEAȚĂ

Îi pune ventuze, pârlind cu flăcăruia de spirt
cearșaful: tâmpito, unde
te gândești? O dată statorniciți la Poarta Paradisului (firmă
particulară), împreună,

unde nu e nici o constrângere. Nu
e nici Erizipel? Folosind o cheie de scris mincinoasă: face
o strâmbătură de dispreț. Cu țigara ce fumegă,
rezemată de o tăviță. Că
vei plăti scump tăcerea! Dacă vei Escalada ruptura.
Ruptura unui vas de sânge în
creier. „Dacă-i
vei escalada viitura... Cugetând la strâmbăciunea mea“. Are

subsuorile
asudate. Plus reproșurile: că de ce ai rămas singură la Poartă –
Poartă a Amărăciunii, nu a Paradisului... Îi
trece pe la nas Eșarfa
albă, parfumată. Așa e Eticheta pe aici? Ești gelos?

Trimis astfel de acolo, din cele lumești,
„precelulare“, care nu sunt
fossilizate. Evadând... Aude iar răcnetele lui de dinainte de a-l cunoaște:
dacă te duci la mănăstire... Nu
mă duc! De câte ori să-ți spun? Ești turc? Deschide
Evanghelia după Matei, dar întoarce instinctiv capul. De pe marginea

patului. Îi urmărește, speriată, ceva acoperit cu
o pătură mucoasă, ceva
care se înalță până în tavan, ieșit pe gură, sub
forma unei muște negre: ce
o fi? Sufletul? Doamne, numai să nu moară acum! Fac orice... Are

teoria ei: c-o să moară din aceeași cauză, a mișcării
retrograde
a planetelor nevăzute, nedescoperite de om – e
convinsă de asta. Planete pline de Excremente! Se ține cu
măinile de cap, își
amintește de pietricica din pantof, care o roade, n-o
va scoate nici acum, o va lăsa acolo,
să o roadă, poate sângerează: se ridică pe vârfuri, suflă, încruntă
fruntea și privește în gol pe
geam. Va urma autopsia. Apoi, Expertiza
grafologică
a pistolei... „Nu am alt refugiu decât în tine, Doamne“, deslușește.

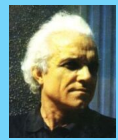

FIR DE AȚĂ RUPÂND

Taie o bucată de pânză pentru mască. În mijlocul mesei salonului, un pahar cu gura în jos. Privește paharul intens... Pânză de întuneric: mai taie o bucată, vrei să încetezi o dată? Îi predă o Factură, „necaz de bani“. În acest sens. Țăcăneala

obsedantă a mașinii de cusut a mamei, din copilărie. Și panica. S-a trezit? S-a trezit Animalul. Are revărsare de puroi în cavitatea abdominală: Animalul! „Animalul din mine? Hoitul?“ Animalul din Animal. Vine la masă: unde un pahar, cu gura în jos, se mișcă – el face legătura cu... Are o Falcă-plină-de-dinți. Vorbește cu morții-de-șapte-ani. Schimbăcios din fire, Fals. Până

i se taie răsuflarea. „Vei avea de luptat cu un vrăjmaș foarte puternic“. Dă-ți jos Fardul! E

o Farsă? Fă-mi o Favoare, nu mă mai bate la cap... Iubită
Fățarnicie. Ține
Felinarul-aprins.

Îl doare în partea stângă, sub coastă –
„altă viață, legată cu ață“. Fir de ață că rupi. Ficat-că-mănânci... Pentru

a putea fi purtată, masca
era despicată – în dreptul ochilor, nasului și
gurii: o
bucată de pânză înfricoșată, acrită, neîncrezătoare. Fără de prihană.
Pânză de întuneric pentru mască, tăiată

cu Fierăstrăul pe masa de operație, „o
tăgăduire“... Se concentrează la balta de urină lăsată de boul
uitat înjugat în mijlocul curții
învrăjbite, de acasă: nesimțitul! De ce nu e el ca
boul? Ah, tu, mască

a morții, care produci adunare și
împrăștiere...

FUM FĂRĂ FOC

Ocolind spinii tufei de măceș, din care culegi măceșe
coapte, Filozofând înfrigurat: cu
aerul acela de deprimare – Frunte-înaltă-și-bombată. Turnătorule,
cunosc și eu asemenea îndoială. Cunoști? Tu,
care nu știi ce e Frica, dar ai Fugit:
unde erai atunci, la marea ananghie? Fumam iarbă medicinală. Și
trăgeai de Funia-spânzuratului. „În

noaptea de 7 martie 1973, roșie, după utrenie“. În pofida
duhorii. Când
ți-am vândut Scriitura și „moaștele
degetelor“: călcat
în picioare în beci, torturat pe o piatră din pardoseala casei cu
cruce? Ucis cu Furca și apoi spânzurat. În
noaptea de 7 martie 1973, după utrenie? Îmi aduc aminte. Pe atunci
mi-am schimbat credința. „După
un coșmar de câteva zile, în care nu mai aveam degete la mâini și
nu mai aveam cu
ce să te mângâi“ – până ce-am fost deșteptat și un glas de taină mi-a spus:

pregătește-te, că peste șapte zile vin să
te iau... Incapabil de prevedere,
ispitit

să creadă că a acționat greșit: ar fi trebuit să ocolească spini
tufei de măceș, „spini
disprețului public“? Laș. Ar fi trebuit să
se însoțească doar de fantomele catârilor celui pe
care l-a dus de răpă (tot el, dar altul). Fantome pufnind pe nări, cu
brațele încărcate cu
manuscrite. „Pe colina răstignirii
lăuntrice“. Teribil de istovit: tu, dresat,

care nu știi ce e frica și lașitatea, unde
erai atunci, la marea
ananghie? Unde să fiu, turnătorule: eram tot acolo, liniștit, frumos,
deznădăjduit dar plin de dragoste, „în afara
dimensiunii
noastre religioase“, străin și de neînțeles, Fum, în mijlocul Furtunii,
călare pe un Fus,
căpătând iertare. „Fus al răscolirii
răului ascuns“ – în
focul apărut brusc, de obicei dimineața, însoțit de dureri insuportabile,
în coșul pieptului.

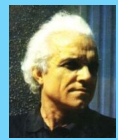
GÂTUL CĂ ÎL TAI CUIVA

Așezat pe jos, am plâns – întins cât eram de lung pe hartă, la

Poarta multicoloră a Orientului: asistat de-o urâciune străveche de zile, învăpăiată de crepuscul, pe Gang, atras de mirosul viermilor de mătase din sălile de clasă. Gâdilat tot corpul de viermii de cadavru... Convins

că mă născusem din greșeală în alt secol! În sclavie... Că trântea ușa la Al Doilea Templu, „ce viață lungă“. Băi, Gândac, unde ți-e mintea? Îl sărută pe Gât. Gâtul că ți-l tai. Scoate un Geamăt urât. Vezi pe unde calci! Așezat iar pe jos, am plâns: reținut de gravitația Lunii, plin de prejudecăți. E Lună Nouă – acum, frunza se fixează cel mai bine pe tulpină, la noduri. Mă pândește nebunia?

La Poarta multicoloră a Orientului, urâciune străveche, Lună

Nouă: dezgust de propriul sine.

Absurditate a lumii,

prostie „cât încapă“. Behăit de oi. Ghete-că-încalți. Gheară în
stomac. Pământ-că-schimbi-în-Ghiveci. Că
„este mai ușor să fii altul, decât ești“... Vremuri ale dinților
falși, ale Gingiilor negre, ale părului vopsit!

Așezat pe jos, am plâns și am scris: să rămână mărturie.

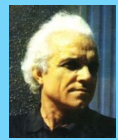
GROAPĂ DE CIMITIR

Trezită în fața unui zid insipid, inodor, incolor – demoralizată. Îi era
Greață. Greață de tot. Auzea urlete, tropot de pași. Era spre moși,
moșii de vară, mulgea vaca: „văzând
eu atunci un copil al unei vecine sărace pe uliță, îl
chem la gard și-i dau o
sticlă cu lapte
muls, să fie de sufletul soacrei mele“.

Trezită în fața unui zid insipid, inodor, incolor – mușcată de țânțari,
cu Grebla pe umăr: aici,
unde razele de lumină, curbate, îi
dădeau de gol culoarul „în care stăteau atârinate sufletele, în cârlig“. Că
se întorcea de la Groapă cu
dureri de cap insistente, lăcrimare, vărsături... Mohorâte
treburi:
dar ce Gură-frumoasă au („urmează sfaturile ce ți se dau“)!

Iată o bună chezășie: împreunările

zilei cu noaptea,
schimonoselile morții. Nu Guști un pic?

Trezită în fața unui zid insipid, inodor, incolor,
găurit de Guzgani –
dincolo de care nu mai rămăsese decât miracolul:
un hotar.

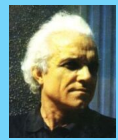

HÂRCĂ

Dealuri moi, ridicături roșii cu
puroi, căi
anevoioase, crucea pieptului sărutată de toți, cărnuri de zi și
cărnuri de noapte, neliniști, suferințe, grele
împrejurări. Haimana. Își

șterge ochii cu colțul baticului: a fost o femeie
ușoară, dar a
auzit șoapte cosmice! A umplut un Hambar cu
aceste șoapte. Adevărat Hatâr. Șoapte
Hâde! A fost o meschină și o

josnică, dar ea a descoperit Hârburile de oale ale
unei alte lumi! La picioarele
groparilor, pline de noroi. A descoperit Hârca și
dormitoare
comune, regulamente, sala de mese, îndemnuri de genul: „gata
cu pileala, gata cu joaca, de mâine începem
o viață nouă“...

Hidoşenia se căsca în faţa ochilor – din momentul când Hârtia
Scrisă trecea din gură în esofag: sunteţi
gata să renunţaţi la
luptă? Puneţi mâna pe Hârleţ! Trupurile

dezbrăcate pentru luptă lasă impresia unor incendii declanşate de o mână
criminală.

HEMORAGIE, URĂ NEMILOASĂ

Cu fluierari pe uliță, cu Hoituri și bălți de sânge – în fața
lăcașului de taină, de groază
și de Horcăială. Înainte de dezmugurirea gustativă. În

satul dulce, amar, acru și sărat. În acea imagine a
satului
fictiv – reflectată în sunetele de fluier... În curtea
lăcașului lui sfânt, în
jocul focului de despărțenie: unde
dansatorii se țin de brâu, așezați unul după altul. Cel

ce conduce jocul având pe umeri rămășițele unui
țărnam de altădată. „Veniți
să rugăm dezlegătorul“... Huiduind. Că

să se ferească de gălci și de lupi, de friguri și de Hoți, de boală de șale
și de urechi, de gălbinare, de disperare, de vești proaste
și de umilință. Toate,
urcate din adâncurile noastre, din abis – până la ceruri...

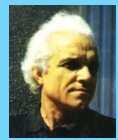
IAD, MARE PROPĂȘIRE

Gâlceavă, exces, dezlănțuire. Iad. Stă cu urechea ațintită,
culcat în Iarbă. Delir. Vagi nostalgii – în procesul de descompunere
a glucidelor. În fascicule. Erezii,
anateme: vase lemnoase împietrite în fața
Ispitei – unde
se ascunde Muma Pădurii? În gaura urechii. Abia
întoarsă de la Iarmaroc, într-o stare de excitație maximă. Acum,

când toți sunt gata să se spele de păcate – lăsând abatorul în
urmă. „Bucuroși de existența
răului“. Cu dovada sângerând alături. Cu Iasomie la nas. Vagi

nostalgii – în fascicule. Renunțând la rațiune: că plantele cresc în cimitir
mai repede noaptea? A
fost demonstrat științific... Tu nu poți ști ce
înseamnă să te simți, ziua, în societate, respingător și
ridicol, Iepure-alb,

nesupus: soldat al „Omului

Lăuntric“. Fără să fii Idolatrizat. Fără să ai Iesle în față. Fără să
Îmbraci pe cineva, după ce-l dezbraci, cu senzația
aceea de irealitate, veche, când
ți se întind mâini umede și moi și când ești pipăit. La Îmbulzeală. Când
ai o legătură de dragoste subpământeană. Când
Împachetezi
cărni și oase, limfe, ganglioni
nervoși, vase lemnoase, glande intestinale... Vagi nostalgii.

ÎNFRUNTARE CĂ SUFERI

Micul motor Animal începe să pârâie: ne depărtam de malul pușcăriei pline de zgârci și flegmă, vomă, diaree, agitații nervoase, insomnii, slăbire, tensiune, intoxicații. Ne Împotmolim. Micul

motor Animal ne Împroașcă: „pus în mișcare de procesele metabolice“, silnic. Ne Încăierăm. Micul motor, Înfrânt, ne provoacă: ne Înfruntă încă o dată. „Ne perpelim și ne umplem de fiere“. Îngenunchem

în ambarcațiunea neghioabă, în gând cu fustele țigăncilor – care ne-au ghicit în palme în adolescență – drept vele. Fuste Încolăcite, mângălite de ochii scoși, de făcut farmece. Ochi de ciori flămânde, cocoțate deasupra noastră, unde se zbăteau și scoteau strigăte: că veți ajunge și voi la Judecata de Apoi, cum au ajuns atâția înaintea voastră. În timp ce găinațul lor cădea pe punte...

Ne depărtam de malul pușcăriei inimii, lingavă, conduși de Învățător,
suflet nobil, resemnați, pe
apele morții – gata să ne scufundăm în valurile de zece metri ale
„spiritului
hărțuit. Hărțuit și neîmpăcat“. Conduși la
Interogatoriu.

JIDOVUL RĂTĂCITOR

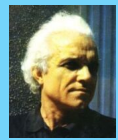
Clei, gheme de sfoară, arcuri de ceas pe deasupra capetelor
mulțimii, ani

neprielnici: plânsete, tropăieli („piei, Satană!“), răcnete. Jale.
Jandarmi. Puncte de reper pe
o planșă astrală „pe corp omenesc“, boțită, abia despăturită, în
vâltoare... Își scoate Jartiera. Mirele

mănâncă Jeratic. În fața Jidovului rătăcit. Alternare
a spațiului cu
timpul: se înțeapă singur cu acul, sângerează, pierde al treilea Joc –
schimbare neprevăzută de situație.

Mireasa dă bucăți de colac, rupt în brațe, celor patru
boi cu
care a venit de la biserică. Dom' Judecător, îmi permiteți...

Raportez: „am muncit
pe brânci în jurul unui mecanism de alienare“. Clei,

gheme de sfoară, arcuri de ceas,
Jupuieli, sex, Jurăminte și

sentimentul profund de ireal: aici, unde toți
„cei supuși muncilor trupești
înaltă cântare“ – boi slabi? Jidovul rătăcitor consemnează: am avut o
viziune cu doi boi slabi, asta înseamnă
restricte.

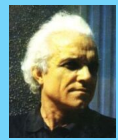

LETARGIE

Rânjet al viitorului Lac – al sufletului împăcat, vărsat. Al profeților izvorului acestui lac, tumefiați. Hidoși. Cu transpirație, paloare, roșeață, intensificare a ritmului cardiac și respirator. Cu mușcăături. Însetați... Ladă de fier cu Lacăt, fără cheie, nu un simplu rânjet: în care el se ascunde. „Cine sunt“? Are muguri pe cerul palatului gurii. Că e corupție, Lașitate & demagogie la palat. Își taie venele cu Lama. Legat cu Lanț. Lâncezind. „Socot că alt

chip nu-i“... Epocă a perversiunii. Epocă a accelerării ritmului mișcărilor citoplasmei sub influența electricității statice. Fără Leac. Atent la rânjetul ganglionilor vegetativi: „acum, deschideți capacul cazanului de smoală, să vedeți cum arde mătușa Ioana acolo, unde se chinuie și bărbatul ei“. Leafă primind pentru asta. „Niște gunoaie“. Gunoaie Animale, ca mine. Bune de ars. Recunoaște gunoiul

scos în drum, în fața porții, o dată pe săptămână. Aici, unde bărbații
anului 2000, scuipați de deochi, travestiți
în femei, pe față cu o pânză
albă, cu tot felul de ochi, nasuri, guri, preaplecați, Leșinați, așteptau

să primească până la urmă un picior în fund... Toarnă, fericit,
Leșie în pahar, adaugă sodă caustică pură. Dacă
tot nu vine sfârșitul lumii.

LUNA CĂ O ATINGI CU MÂNA

Tălăngile caprelor răsună în cuptoarele pentru topirea minereurilor: din vară până-n toamnă. Lasă-te în voia sortii. Și, din nechibzuință, să pierzi noțiunea binelui și a răului,

surâzător, supus
dreptății: „ascultă sfatul subconștientului tău, nu pe cel al inimii, liberează-te de tine însuși“, nu te mai comporta ca un prizonier.

Copil, născocind o capră rezistentă la foame, la sete și la Limba-de-clopot. Lingând-sare, vara târziu, la păscut pe deal: când am ridicat de la pământ primul meu aparat de fotografiat, dăruit de fratele mai mare al lui tata, de la București, și

când bătrânii, vreo cincisprezece, de la noi din sat, s-au așezat, toți deodată, în genunchi, înțepați de viespi, mirosind a țuică, în țărână. Unii cu mâinile în jos, alții atingând cu mâna luna, până

târziu: să-i „imortalizez“, cu
privirile Limpezite, printre abundențe, luând
o Lingură-de-lemn, gustând și plescăind, după Liturghie – printre ruinele
cuptoarelor pentru topirea minereurilor. Abia
distingând de departe, din Luna-august, de anul trecut, tălăngile

caprelor murdărite-de-Lut: care se întorc singure de la păscut acasă și
n-are cine să le deschidă porțile...

MÂNCAT DE UN ANIMAL

Arătat cu degetul. El e Magul. Caută în scrumul vetrei, Bună Vestire: susținând că va găsi o dovadă de inteligență în partea rezervată femeilor. După Măcelul din bucătărie.

Măcinând cafea – vei avea musafiri. Bună Vestire, răsărire a florilor-de-Mărăcini de sub acoperișul porții pline de înjurături.

Oprită la poarta timpanului lui: de ce țipi? Te aud, oricum. Tu nu vezi umbrele chinezești cum joacă, erotic, pe pereți? Pereți proaspăt văruți, ai îngrădirii. Mănâncă pământ. Pământ-Animal? Ceva Mistic, nu erotic.

Vei fi mâncat, la rândul tău, de Animal – care va fi mâncat de pământ. Printre suspine și provocări.

Caută în scrum, cu toată amărăciunea

singurătății, țicnit,
luminat de vâltoarea unor ridicături dureroase, care au înlăuntrul lor o masă
moale, gălbuie și sfârâmicioasă – în zori, la sfârșitul lunii
martie, cu

același aer nesupus. Cu
aceeași Manufactură. Cu sprâncenele și gura conturate
cu arnici și cu dinții din boabe de fasole
stricată, găurită de fluturi în cămară. Moș. Moș-moș.

Moș, care trage cu ochiul, indiscret. Imediat ce
avea să pornească un vânt prielnic lucidității... În Marș-militar, în
partea rezervată femeilor dezgolite,
în grădină. Grădină
a deliciilor: cu
un semn de purificare din cenușă făcut pe frunte și
cu o floare galbenă crescută
în ureche – la puțin timp după ce a murit. Arătat cu degetul. Bună

Vestire. În Manuscris: „că mi-am pus în gând să
fiu un ticălos“. Cu o ultimă Mărturisire
sordidă...

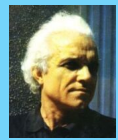
MISTER, PLĂCERI RUȘINOASE

Molii, petale ale blasfemiei, pierderea noțiunii
trupului, razele
soarelui personal, șina înroșită a cântecului meu. Citesc: Masă
Întinsă, Mațe-goale. Plăceri rușinoase. Razele

soarelui personal au căzut la 21 octombrie, pentru a doua
oară în acest an, perpendicular
pe fața statuii faraonului Ramses al II-lea. Aici e miezul. „Miezul
duratei“. Revolta mea. Nimicirea. Nu

fi Măscărici! În jurul unei farfurii cu
cartofi și cu tot ce a mai rămas: cu cântec înainte și
cu bătaii din palme: molii,
petale ale blasfemiei, pierderea noțiunii trupului. Maslu. În jurul

gâtului unui popor întreg, cu beteală și Mărgele, jignindu-i pe
cei neștiutori. Că
a venit vremea să-ți schimbi viața! Bate Mătăanii. Ești
cam zăpăcit. Razele

soarelui personal, fărădelegile
unui alt sistem de referință. Bate Miezul-noptii acum, gata – la ușa
casei Melcului. Unde cârligele
trag tava cu cenușă a cântecului meu din cuptorul crematoriului: „ai
uitat de unele îndatoriri
sufletești“. Îți
e cam Milă de tine, bătrâne, de fapt, nu? De ce să nu recunosc...

MUMIE, VIZITĂ NEPLĂCUTĂ

Urlă de durere. Morfină? N-am, du-te și cumpără-ți! Seara, pe când roțile trăsurilor erau scoase și înlocuite cu tălpi de sanie: lângă nicovală, să n-o mai audă. Se bate cu pumnii în cap. Surmenaj, astenie. Cancer generalizat. Se oprește lângă propriul Mormânt. Demontând colecția de toamnă - iarnă. Moda anilor '50, o Mototolește. Lângă nicovală, un

ucenic ia, acum, în clește o bucată de metal înroșită în foc și o aruncă să sfârșie pe malul mării. Lângă Mumia adusă de valuri. „Metal înroșit ca mine, cu pierderea cunoștinței“. Aici, unde urmează încă o Mușcătură, pe gât. La lumina unor lămpi de vânt așezate pe pământ, în Mușchiul verde, între ei. Pregătiți să meargă la bal, în oraș: perechi. Perechi, „considerându-l pe celălalt o fantomă“... Se auzeau

fălfâiri de aripi și zgomote ciudate, dar nu erau decât pescărușii, care coborau să fure câte ceva.

Ningea abundent de câteva zile. Ninsorea
le amintea tot de moarte: de scheletele de calcar ale
coralilor morți, văzute când s-au Mutat în Insule, în Înțelepciune. În

Mumii? În Cărți de rugăciune. Răvășiți, seara, pregătiți să meargă iar
să recepționeze acolo, la
bal, un nou lot. Lot de veleitari și ratați, cu o nouă angoasă,
criminală: bine ascunsă de undele radio...

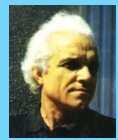

NENOROCIT CĂ EȘTI

Rătăcită printre măracini, un maldăr de zdrențe, pe
locul unde s-a retras apa și
a rămas mîlul galben, cu dungi verzi, după Revoluție – apă a
aducerilor aminte, scoasă de la Naftalină. Cu
Nasul-ascuțit. În plin Naufragiu? Numai Năduf. Nălucă
împiedicată. Năpârcă... Suferă de boala colectorilor de zdrențe.

Năruită, printre măracini, după ce a început să-și piardă
cumpătul, cu toate drăgălășeniile
celor ce au scăpat cu mintea întregă din pușcăriile politice: Năvalnică,
„amor voluptos“. Nesimțitoare,
un maldăr de zdrențe lângă patul pe

care zace trupul bărbatului ei. Alt
prost. Trupul
bărbatului ei, fără mațe, curățat, umplut cu formol. O
Nebunie. Plin de ipocrizie: trup al
unuia dintre cei ce „nu glăsuiesc după cum se cuvine, ba
încă înalță și glas împotriva“. Alt Necaz. „La

ce bun să te revolți“? Să

nu vorbim cu păcat: pe
stâlpul lămpașului este prinsă o icoană îndoliată, care
clănțănește ca un cocostârc din cioc. Un

cocostârc? În Neorânduială. Un cocostârc pe stâlpul de acasă,
clănțănind, aduce noroc.

NUMERELE FĂRĂ SOȚ

Nervi! Ai un nou atac de Nervi. Din Nimic. Ești Nimeni. Ai gust amărui – celor prezenți la înmormântare li se împărțea grâu fiert cu zahăr sau cu Nisip („iluzii deșarte, mizerie“). Câtă silnicie! Unii stăteau în flăcări până la brâu, alții până la gât, trei nu se mai vedeau deloc din foc, prea păcătoși, paranoici: aici,

unde li se ardeau spinii inimii și colibele de piele părăsite, prăpădite. Unde șapte Nevăstuici le poartă și azi Noroc. De aici până dincolo: noi am privit în zare, din perspectiva zborului de pasăre. Voi? „Noi avem alt

gen de nevralgie“. Numai la gândul că faci și desfaci Noduri... Vindem „clei proaspăt de prins păsări“! Ne laudăm marfa, presimțirile rele ni se împlinesc – damblagiilor! „Alt Non-sens“... Stăm cu mâinile legate la spate, trântiți în Noroi: sticleți, pițigoii, cintezoii. Nimeni nu e ca noi.

Sunt aleși pe sprânceană cei care se pricep să ascundă acest
sentiment de Nucă-tare, țintă a batjocurilor,
acest sentiment greoi,
Nud. Sentiment de învins. De prins. De eșec în tot ce am întreprins. Acest
gust amar de Număr-fără-soț. De floare
de Nu-mă-uita, fără memorie. De șaptesprezece? De Nu (dacă
rostești Nu, ți se va da o favoare) – univers derizoriu.

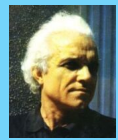

OALĂ CĂ SPARGI

Amenajată în curtea interioară: o femeie cu felinar în mână își verifică pentru ultima oară Oala cu cunoștințele, în fugă. Oală-că-spargi. Cu slovele cele de foc, „lipsite de ținută și fără stil“... Sunt toate? „Nu înțelege – ce este cu această ultimă genă, care provoacă fosforescența licuricilor“. Ea face parte dintre Oamenii-voioși. Obeză, la

pomană, vara, ce aventură – cu el, după Oblon: trăgând iar nădejde c-o să i se ierte teama ce o provoacă, revenind pe aici, Obosit, ucis în secolul al XX-lea în camera cu cărți vechi, după ce s-a întors învingător de pe câmpul de luptă.

Cinstită deslușire, liniște, cinstită adunare, dragi prieteni, minus, înmulțit, împărțit, salut Mircea, Aurel, Virgil, Cezar și iar Mircea, salut fraților licurici. Întinzi tăblița și sfoara pentru cititul stelelor, le arăți Obrazul, Obscen. Ești mână în mână cu

ea, femeia cu felinar – un Ocean: am intrat în stăpânirea unei
hârtii de mare însemnătate, de Ocnaș! Își
pune Ochelarii: după spovedit... Ocolesc masa Olarului de trei ori, masă
cu un ciubăr plin cu insecte, puse la macerat în țuică și cu o
Oglindă pisată, a nenorocirii. „În sensul istoriei“. Ea
cu Oșteanul-rătăcitor, mâncând
dintr-un blid cu orez, cu doi colaci. Dedublați, în curtea interioară.

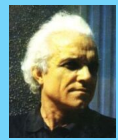
ORDONANȚA DE NEURMĂRIRE

Călca o cămașă nouă – cu fierul plin de cărbuni strălucitori –
pe o cărare șerpuitoare, Omidă. Cărare
care o ducea la un loc
liniștit, fără cabană: Mare Mamă a Animalelor. Călca o cămașă
nouă, a slăbănogului, pe

o cărare care urca: după
Omor. După Onix
și Opal. După Operația chirurgicală. Vei

primi un dar, după vindecare. Slăbănog întors de la
ultima vânătoare a

animalelor mici și mari cu tașca goală. În Opinci. Cu tașca
goală? Nu se poate, „e casa
mea și te dau afară din ea, n-ai decât să stai pe
râpă, n-ai prins nimic“? Ia Opium... Bate Ora. Ești Orb? Conform
Ordonanței. Asta e Osânda ta: vei bea
Otrava răzbunării. Ah,

optimism morbid. Varsă Oțetul, sărută mâinile prostituatei, „îl așază pe om la locul lui“... Aude Ovații. Câte
obstacole zici că se mai află în fața mea, acum? Închis în sicriu, îngropat în lanul de Ovăz. „Unde va fecunda Ovulul“... Marea Mamă a
Animalelor călca o cămașă nouă,
a slăbănogului întors rănit de la vânătoare, împușcat singur? Rănit cu fierul încălzit de cărbuni... Exaltat.

PÂNTECE MARE CĂ AI

Privind în ochii cerșetorului. Prin poarta ochilor lui intrăm în altă lume? În alt Pachet-că-faci.

În altă civilizație, interioară. Intrăm dansând cu degetele pe hârtie. Ce scrii? Un Pact. Intrăm, ieșim:

meticuloasă șubrezenie... Plouă de două zile pe aici. Ne adunăm în jurul unei farfurii cu slăbiciuni, cu aluviuni, cu safire. Safire albastre, apărute din aluviuni – dansăm în jurul lor acum, „facem drumul izbăvirii în sens invers“. Atâta

pierdere de energie. „Căutăm suferința“ – Palmă
că primești, reușită ai în dragoste... Papagali că primești în dar, bărbați travestiți vei avea la pat și acțiuni în industria de creștere a lipitorilor... „Lasă lucrurile așa cum sunt“!

Femeile ne îndeamnă să scoatem ochii cerșetorului. Dar e Paracliserul satului! Ne îndeamnă să credem că nu e încă totul pierdut, să dăm dovadă de răbdare! Să ne parfumăm. În

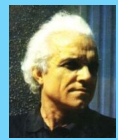
Pădurea-dărăpănată-de-Păduchi, fără a produce leziuni ale organismului... Ce frig s-a făcut! Să dansăm în jurul ochilor scoși, sălbatici, „având senzația crudă că existăm“.

Acoperiți cu piei de vită împuțite, visând că vom întâlni arbori sălbatici de cacao, măcar, „pe tărâmul ălălalt, tropical“, să ne îmbuneze: aici, unde sunt aruncați în foc dansatorii, din care se ridică, plini de cenușă cu scânteii și sunt împresurați de Păianjeni („mari supărări“). Cu tot felul de creșteri ale extremităților corpului, fără măsură: nas, urechi, limbă, fălci, mâini, picioare. La

Părăsirea-unui-lucru-început. Ajunși la priveghi. În Pâclă. Turnați în Pâlnie – Pântece mare dacă ai.

Privind în ochii cerșetorului, prin poarta căroră am intrat, am ieșit. La priveghi, cu străvechi

măști de Animal pe cap, antidepresive. Cu

tot felul de măști. Cu măști de uncheși, babe, feciorul
uncheșului și fata
babei, urs și țigan, capră, cal, barză, „care văzuseră multe
în viață și se resemnaseră în fața celor
rânduite“, permanent Pândite de pe maluri. Că
totul e un Pârâu-mic,
netihnit.

PERMUTARE

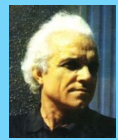
Trecător. Are Pașaport să treacă: își șterge mâinile de sudoare pe șolduri, tras la față. Poftim, am Pașaport: și nu-mi trebuie... Să

nu putrezească pe picioare, taie lemnul de casă pe lună plină. În buzunarele pantalonilor de doc, uzați,

are bilete mâzgălite cu sânge, „cu simboluri satanice“. Aici am murit? Aici au avut loc regresii afective și exploziile neadecvate de râs sau plâns: pe această plajă, pe un Pat-gol, demult, demult. Taie lemnul pentru corabie (pentru mormânt) și mănâncă ouă de păianjen – subt

un pod de electroni, care leagă două continente: Patinează. O dată ajuns pe această plajă a încrâncenării, a descoperit o corabie cusută, stricată. A Părinților Bisericii. I-a făcut Percheziție, a profanat-o. Acum vrea să o refacă. Scândurile

albe ale casei Părinților Bisericii aveau cusăturile căscate: își șterge mâinile de sudoare pe șolduri, tras la față. Are Pecingine. De demult, demult: scăpat din Peșteră, de la ultima Petrecere... Cu un rânjel sinistru: se așază pe spate în corabie, cu picioarele strânse la piept, Pârât. Acum poate să se exhibe în pace, în Piața-publică, „până i se vor limpezi toate greutățile“ – are pașaport să treacă.

PLĂMÂNI SĂNĂTOȘI ȘI ÎNTREGI CĂ AI

Apatie, minciună: Picătură-cu-picătură. Nicotină. Se presupune că la tutungeria din colț... Pe

Piedestal. Pe cărarea către culmea cutiei craniene. Piedică-de-treci.

La tutungeria din colț, la umbra unor Plămâni:

unde oamenii se strâng sub un Prapur sau altul și

unde „toți cântă, dar nu toți slăvesc“. Pieptănându-și atent părul lung, cu cărare pe mijloc. Pe

cărarea către culmea cutiei craniene, îmbrăcată în frunze

uscate de tutun, de proastă calitate, cu figura

ghicită printre vălătucii de fum: mumie. Pe cărarea către Pila-electrică – stai, ai luat-o greșit! Înghite Pilula!

Face recurs:

mumia asta are zeci de lipituri, de multe ori refăcute, în

ea dăinuie Dogma. Strigă. „Nu lăsa pe alții să opteze în locul tău! Alege Piramida! Alege Pila-electrică!

Alege Pilula: care te lasă de fumat!“ . Cretinul! Că

nu sunt vorbele după voia omului. Nu

sunt? Ați vrut să fim proști și cruzi? „Poftim, suntem proști și cruzi“... În față, la tutungerie, Pitici-cu-barbă, măscărici, soldați: „Își aprind tacticos mumia“ (răspuns în Plic). Fiecare, cu celulele care secretă factorul de creștere stafidite, „pălăvrăgind despre moartea lui Dumnezeu și nașterea unui alt Dumnezeu, la pachet, 20 de țigarete“... Trec orele, trec nopțile, toate trec și se frământă, precum vitele bălegarul în picioare. Apatie, minciună. Lehamite. Fum tras în piept. Refuz.

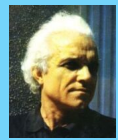

PORTOFOLIU GOL

Ai tras la Plug. Plug de Plumb tipografic. Ai pus ban alb pentru zile negre. Aureolă orbitoare (ce se aprinde, se prelinge și se stinge, la intervale regulate) îți este toată această înflăcărare

perversă, post-scriptum: când, rebegită de frig, reușești să citești la fereastra dinspre livadă câte ceva despre sărăcia de duh a profeției medievale arabe, a „ruinei tuturor elanurilor“... Luată cu Pluta. Poamă-coaptă. Cu o Poftă-nebună-a-simțurilor. La lumina aureolei: bani albi pentru zile negre. Bani bizantini, azvârliți de tine între oasele

scheletului meu găsit ieri cu vârfuri de săgeți în el. Rebegită de frig: tu, cititoare abundant Pomădată. Ponegrită că vii din viitor. Înflăcărată. Perversă, excitată psihic, înfierată – care colecționezi

prototipuri ale nenumăratelor obiecte ale
fecundității și
manuscrite. Zeloasă. Prăbușită în tine însuși, „înșelată asupra
esențialului“. Încui Portofoliul,
speriată de factorii care provoacă îmbătrânirea.

PRINDEREA UNUI ANIMAL

Durerile de departe, nodurile: umflăturile
tulpinii, unde
se prind frunzele, către care tinde

inferiorul. Prăvălie-că-închizi. Durerile puse pe seama frecării
particulelor de vânt. Vânt
solar? Întreabă Prezicătorul (automutilat). Mireasa
ia grâul din blid și-l împrăștie în toate părțile, strigând: noroc
să deie Dumnezeu. Noroc,

noroc, îi răspunde lumea. Că a fost Prigonită, întâi. Animal. Apoi,
a fost deflorată: abia
întoarsă de la seceriș, unde a fost Prinsă.

Mireasa, goală: întoarsă
acasă cu un pământuf de flori între picioare, acoperitor. Și
cu un pământuf de flori la sâni –
lumea privind extaziată la umflăturile tulpinii, unde se prind
frunzele, nodurile,

durerile de departe... În plină Procesiune. Hai, aruncă Prosopul! Aruncă
varul

proaspăt stins. Nu vorbi Prostii. Pe

când lumea a început să bată din ce în ce mai tare din
palme. Pe

fondul unui duruit de tobe – „pentru ce va fi la
anul“. Nu Protestezi? Nu. Nu

tu Psalm că auzi, nu tu mulțumire sufletească. Nu tu
nimic, numai șovăire, farse, mășcări și

perplexitate. Gropi comune.

Miroase

a Pucioasă, flăcăii scot Pumnalul-ascuns-sub-haine. Pușcărie
curată. În

timp ce mireasa, nestrămutată, blochează trecerea influxului
nervos și

stropește cu apă, cu

un pământ de flori și cu Praf-de-pușcă

măinile fiecărui nuntaș, care-i

lasă câte un

ban.

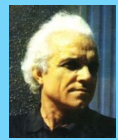
RAPORT, INTRIGI

În barcă mică, deschisă, din piele de călugăr, din coaste și
din zgârci, care ia apă. Duhnind
a Rachiu, a
necaz – că-i-este-oprit-să-intre-în-Rai. În fruntea
alaiului cu prapurii împodobiți cu
ștergare, „traversând o apă
mare, a memoriei
răposatului“ către un pământ îndepărtat. Răcnind.
Îi smulg Rădăcinile. Astfel. Râie-că-are,

sărăcie. Prin haine le țâșneau la toți flăcări verzui: în fruntea alaiului,
urmat de cei care țineau coșarca, unde
era o creangă de perj încărcată cu nuci, colăcei, mere, bomboane,
zahăr candel... Pui Rămășag? În
numele unui regret fără margini. Opriți pe Râpă. „Adeseori
mâncam doar o dată pe zi,
însă recitam de câteva ori cele șapte laude

zilnic“. Era ca un sfânt! Ras-de-barbă. Prostul, la ce i-a folosit, a

iubit puterea și
neîndurarea? „Puterea și neîndurarea timpului
străvechi“... Călugăr, care s-a
sinucis. S-a sinucis la Răspântie, „într-un acces de înțelepciune“,
Răzvrătit – aici, unde
azi se închină trecătorii. „Până la revederea în cer“.

În fruntea alaiului, doi boi trăgeau o barca din piele de călugăr...

RUINE, DACĂ STAI ÎN MIJLOCUL LOR

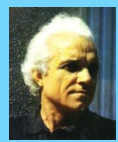
Cu o garoafă mirositoare la butonieră – un ținut nelocuit, bărbat.
Bărbat Resuscitat.

Rege. Dedulcit la bine. Cotropit de Remușcări, „care
se Respinge singur“. Că e Reumatic? După-ce-a-fost-Restaurat. Că
e Revocat? Din timpuri imemoriale, un ținut
nelocuit: prezentând
tulburări psihice de tip crepuscular. Cu

urechile ciulite pentru a auzi zgomotul vântului
schimbării, care
se apropie ciclic. Adus de spate, răsculat împotriva sa. Cu
un Revolver
încărcat, moștenire de dinainte de '44, gata să tragă. Transformat în
Rinocer, căutând ceartă fără motiv. Însetat:

bea, tremurând, zeamă de struguri albi,
sălbatici. Pilele

electrice siriene din antichitate funcționau cu zeamă de struguri: „ca

și mine“. Rotunjește

cea ce i se reproșează lui Dumnezeu: „conștiința-i
împăcată, indiferența-i față de calitatea
operei sale și
refuzul de a-i corecta anomaliile“. Îmbracă
o Rochie. Bea zahăr alb. Bea
zeamă de struguri albi – cât o întreagă armată. Armată
Albă. „Voi vă faceți că nu
vedeți, dar așa stau lucrurile acum: sunt

unii care au tot și alții care nu
au nimic“. Eu n-am nimic și am totul! Un ținut
nelocuit, bărbat, cu

o garoafă la butonieră, unde
morții de la inundații sosesc azi și beau cu el zeamă de struguri
roșii, nu albi. De ce roșii? Zahăr

alb și zahăr roșu. „Împingând împreună iubirea sau ura de ei
înșiși până la viciu“. Răsfirați. Mai

răsfirați, tovarăși,
mai răsfirați. Aprinzând noi Ruguri – destine
nefericite. Cățărați pe propriile Ruine. Rupând, sfâșiind ciornele
fiziologice și manualul de istorie.

SACRILEGIU CĂ SĂVÂRȘEȘTI, MINTEA ȚI SE VA ZDRUNCINA

Din cauza frigurilor de oboseală, cu
foc de nuc la cingătoare și cu Sabie de pedepsit, cu pernele
cocoșei în Sac, pe spate, sprijinit pe ciomag,
cu dureri de Șale, șchiopătând
și vorbind cu o voce stinsă, tremurată, cu un Sâmbure în
gură: că

n-am mai apucat să-l văz viu, ci
împăiat – în

această somnolență transmisă din părinți, alcoolică. Pe măsură
ce lumina
cădea deasupra acoperișurilor din stuf ale „atelierelor de construit
o nouă specie“. Ce Sacrilegiu. Ultima
realizare:
un Animal deșteptător. Care face Șanț pe unde trece? Cât

cuprinde: botezat în această apă a tulburării
psihice. Apă din

care parvine, de pe fund, din timp în timp, sunetul unui
clopot din vechime, „aruncat din
cer“ – Șarlatan-că-ascuți, având înrâurire asupra ta. Într-un nou
elan autodestructiv.

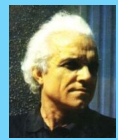

SERENADĂ CĂ FACE

Pe o dună de nisip, pasăre de papirus,
fandosită, ridicată de la sol și iar coborâtă. Scămoșată toată,
Scăpată-de-primejdie. Bătând
spriată aripile, înfiorată profund de un câmp electric generat prin
frecarea de sol a
apei subterane curgătoare: la primele ore ale dimineții. Pasăre

migratoare, cu câteva versuri scrise pe ea, așteptând să
se încălzească vremea și să zboare pe curenții
calzi, urcători: Scărpinată cu ciocul sub aripi. „Pasăre care-și caută
perechea“. Ca tine, asemenea tuturor fetelor – care
cutreieră de nebune
străzile în serile de vară, cu Scrisori de adio în poșetă, netrimise. Îți

Scârțâie în creier. „Dorințele lor sunt
și dorințele tale“. Parcă te vezi de departe: întoarsă de la
părinți, din cătun. Fecioară, ieșită iar la o
ocazie să vină la oraș: Serenadă că face, Scenă-de-menaj. Face
o Schiță, în care-și Scoate-un-dinte...

Smiorcăiță, după

ce ieri am alergat degeaba, împreună, o bună bucată de drum după
o rablă de autobuz cu ferestrele
acoperite, rătăcit cine știe cum pe aici: îți
privești ghețele prăfuite. Scotocind-pământul. Întoarsă pe

o dună de nisip, Scrâșnind: pasăre
crescută fără credință și fără lege la masa de scris!

SPÂNZURĂTOARE (ȚI SE VA JUCA UN RENGHI)

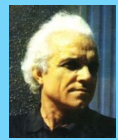
Scuturând-un-pom. Își cere scuze, va săvârși o
idiotenie. Îl
roagă să aștepte la poarta palatului subteran și
să nu fie cinic: păsărar. Pe Seară. Pe Secetă. Pus la pândă, după
ce-a dat cu un clei special pe crengi și
a presărat semințe de cânepă – „am un Sertar plin cu file de jurnal“.

Îl roagă să aștepte la poarta palatului subteran, „unde
dinozaurii și-au depus ouăle în cuiburi“. Că
să n-aprindă lumina. Să asculte mai bine susurul blând al sevei. Să

se gândească la Sex („organe
sexuale dacă vezi, afront vei suferi; dacă-ți
schimbi sexul, fățărnicia...“ – e șters mai departe). Că o pasăre
cântătoare nu se prinde cu una, cu două.

Îți dau un Sfat. Dar n-a avut stare. Avea o Sfârșeală. Se Sforța
să rămână treaz. Se

Simțea rău, „bă, Șobolanule, nu mai scutura atâta pomul!“. Conform

declarației date la poliție: „Am luat până la urmă lampa aprinsă în
mână, am
intrat în sala mare a palatului subteran – eram
un Sihastru? Sau
un Soldat. M-am uitat lung, eram eu acolo, în fața ochilor, sau altul? Eram
eu. Am fugit după mine, m-am strigat, dar
nu m-am ajuns din urmă“... Era un exercițiu mintal? Mi se juca un renghiu?
Mă Spânzurasem? Auzeam un cârâit de pasăre...

SUBSTITUIRE

Alți barcagii și alți scribi, alt spital plin. Alte
pofte
senzoriale. O grămadă – părăsiseră plaja liniștită, după
ce-au luat grâu și orez din strachină și-au
aruncat asupra mirilor, în
biblioteca publică, unde intraseră să consulte Spiritul strămoșilor...
Strachină încondeiată la orizont cu soarele
scăpătând în apa
mării. Se țineau de mână și se mișcau în pas măsurat la dreapta
și la stânga; la dreapta, culturi de mărgăritare... Au

mers apoi la Spovedanie: Doamne, au strigat, închide biblioteca
publică și arde cărțile cu cheia visurilor, că
s-ar putea ca viața
lor de pescari să fie de aici înainte cenușie, cum a fost a noastră, „datorită
întunecimii în care se află
lucrurile de taină“ – pline de Stricăciuni. Dă-le mirilor, Doamne,

visse care să rămână doar vise.

TESTAMENT CĂ-ȚI FACI

Trage pe nas Tabac. În opinci de piele crudă de câine, capabil să detecteze apele subterane bune de băut, netrebnice: oscilând între secolul XX și Evul mediu, de fiecare dată, cu

o baghetă de alun în formă de furcă în mâini. Pe care-o ține de cele două coarne.
„Coarne

ați zis? Coarne, în vis? Coarne ale unui Taur-care-vorbește? Înseamnă moarte“. La subsuori cu o carte de arheologie. Dus să caute. Întrucât îi era repulsie. Pornit împotriva tuturor, „încununându-și criza“. Aici, unde e Tăciune. Unde e tăciune, e

și Tălmaci? Arată, cui vrea să vadă: numai capete tăiate, revoluții, mațe scoase, izvoare de sânge, cutremure îngrozitoare, războaie în Balcani –

toate, cățărare pe cataligele ce se materializau deasupra ceței, de pe vreun râu? Râu secret, nedesenat pe hartă? Râul Răului, altul. Mirosind a Tămâie. După

care primea o nouă palmă pe umeri de la spectatorii întâmplători, să se trezească la realitate: că să-i întrebe pe arheologii ăia ai lui care dezgroapă morții, ca el apele, morți întorși din lungi călătorii, dacă va fi secetă și anul ăsta, să scoată primarul în stradă paparudele – și să le spună să intre în față, să nu se așeze la coadă la cantina săracilor, dacă vor să mănânce... În

opinci de piele crudă de câine, fântânar cu carte: revărsat, nesărat, urlând că a descoperit un Târg-de-departe (o speranță) – o nouă civilizație. Îmbătrânit

prematur, copil din flori, Tăvălit prin praf, fără vreun ideal: „care și-a satisfăcut toată viața ranchiuna“. Conduc acum spre primul centru nervos.

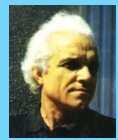

TIC-TOC DE AUZI, DE DINAINTE DE HRISTOS

Teme-ispititoare-că-scrii, „abominabile
dar adevărate“, ridicate din
spuma talazurilor. Insule. Teme-te. Pe bazaltul
cald al unei insule abia apărute din adâncuri, după ce s-a revărsat în
creier tot sângele. Punând
noi Temelii. Tu, Temnicer, numai fascinație, de joasă
energie, de origine necunoscută, în jur cu
o bandă întreagă de mimi... Atât de ispititoare, Tiflă, rocă tectonică,

eruptivă: spunând
că ai văzut o dată un elefant plâns cum ducea oasele unui
alt elefant, mort demult, sub
o manta noroasă, sub un țăr. Somnambulă. Cu fildeșii trași la Tocilă,
câștigați la Tombolă – „nu vei izbuti în
întreinderea ta“. Într-o succesiune. Țopăind nemulțumită. Sub

aceeași manta unde
o bandă întreagă de mimi își mișcau caraghios fețele albite cu
făină și cu mâinile de păpuși, „făcând pe

elefanții“, pe când era trist și
frig afară și eu visam că traversam mări și țări
până la Ecuator, înainte de Hristos – în buzunare cu doar 5 lei...
Trăncănind: Trândăvie, Tic-Toc, Treisprezece
Animale, succes – pe Treptele scării care coboară. Trezindu-te la Tribună,
unde Trișezi. Anxioasă. După care mă Tunzi...

Tu, spumă a talazurilor. Eu, pinten al unei străvechi galere...

UNGHIILE CĂ-ȚI CAD, DOLIU

Mă simt caraghios. Ziua crește, luna
se îndepărtează și mai tare de pământ și mie-mi cresc prea repede
unghiile, mi

se rup, îmi cad... Mă cert singur: cu
ce pierd eu vremea acum – privesc în focul
care pâlpâie în vatră. Mă

simt caraghios din pricina unei ciori! Sunt
superstițios. Am

chef să beau un ceai de mentă: ibricul cu apă, pe ochiul mare al
plitei, aburește. E
un examen de conștiință. „Mai bine mi-aș elibera un certificat, care
să-mi autorizeze înmormântarea“... Parcă

aud perfida
lingușire a lui Dumnezeu – prin gura unei domnișoare cu părul
negru, crescută cu lapte de căprioară,
scoasă din manualul de limba română, ilustrat, din copilărie: „De ce

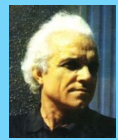

te grăbești ca mireasa la pat“? Parcă
o văd cum venea lingușirea
asta a lui Dumnezeu de la oraș, la bunici, la țară, domnișoară, cum
se scâlda
goală în iaz. O pândeam din tufiș, avea Ulcer la
picioare? Avea gură de iepure,
varice,
chelic... „Oh, toate
fleacurile astea! Oh, toate șovăielile astea – transformate în
Umbre
chinezești, cu timpul. Oh, să

nu crezi că tot ce e bun, e și bun, bătrâne“... Umflat în
spital de pastile. Dement.
Electrocutat. Cu paralizie, tulburări,
stări crepusculare? Din contră, uite – Umiliința descurajării, acum, la
49 de ani. Sau frica de ziua de mâine. „Plus
Urâțenia
din interior și repulsia de tine
însuți“: împodobit cu podoabe din dinți de cerb sau de Urs. Sau
arcurile, ghioagele scoase din morminte și
donate la muzeu, cuțitele de silex. Și bătaia cu Urzici. Le-am uitat.
Plus movilele crescute cu
un metru pe an, ale celor îngropați de vii... Sunt superstițios. Mă
simt caraghios din

pricina unei ciori așezate pe marginea ferestrei deschise,
din spatele meu, pe
care mă fac, în continuare, că n-o văd. „Am
sentimentul unui eșec
total“ – Urcând. Urcând de pe fundul prăpastiei. „Prăpastiei mele
interioare, fir-ar să
fie“. Acum m-am găsit să urc. După ce m-am învățat cu
toate – bune, rele, după
creșterea cantității zahărului în sânge. După mari
lipsuri...

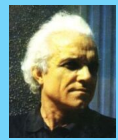
VALURI ANIMAL' S

Cenușă, păr alb-verzui ieșit prin despicătura
cămășii. Nici
un instinct al demnității, Vagabondaj. Găinile scurmând în
cenușă, pe pieptul mortului –

adevărat, adevărat. A existat un foc în
noapte, dar nimeni n-a stat lângă el... Timp de un an. Mai bine se
prefăcea că e mort, acoperit de Văl („drum pe
curând, degenerare a țesuturilor“) –
acum ar fi reînviat. „Fără trecut, fără patrie și tradiții“. Cum de n-a fost
posibil? Are gust rău. Iaca,

sprijinit cu capul de pământ: „Al lui Pom“. Cu părul alb-gălbui ieșit
prin deschizătura cămășii. Din
perfidie? Din plictiseală? Timp de un an a lins
lanțul. Încet,

încet lanțul a slăbit. Au
slăbit și figurinele, capetele de cai, inelele de piatră și tot

inventarul de mormânt. Aici, unde-i sediul
unor reflexe primitive: masticăia,
lăcrimarea,
clipirea, salivația. Unde nu vorbesc de două ori spiritele pădurii: cu
cenușă la rădăcini. Cu Vărsare-de-sânge. În

Vâltoare, în nesiguranță. Al
lui Animal. Aruncat în Vârtelniță – fiind prea moale.

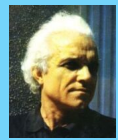

VRĂJITOR CĂ EȘTI

Călăreț belicos, înconjurat de musculițe, transpirat, cu fața umflată,
violacee – stegar
plasat într-un colț al grădinii publice pline de anarhiști,
apărat de frunzulițe tinere, care se acoperă
unele pe altele: îndoit. Își scoate Verigheta de modă veche. Bea
un pahar de Vermut. Că
să intre, să nu intre în luptă. Își face curaj: luptă cu propria-i
inimă? Sub un strat difuz de particule
cosmice elementare. O, ce
veste minunată... „În luptă de partea Duhului Sfânt“. Împotriva silniciei.
Că nu mai vrea să se simtă Vierme. „Cu

steagul abia zărit printre caisele
aromate, Vrăjitor“. Călăreț rănit, lăsat în voia unor nebuni autentici din
alte Vremuri. Aici, unde
marea, nu departe de grădina ospiciului, mănâncă nisipul și
coasta se retrage, se retrage.

Aici sunt așteptați să apară ghețarii din Peninsula Scandinavă și

un nou sistem de constrângeri.

„Călăreț al unei dimensiuni lăuntrice precare“: văzând cum crește păr alb în loc de păr negru pe spinarea calului de sub el, pe colina sacră. Cum i se depune calciul pe margini, sub formă de piteni – bunic. Bunic al convalescenței anilor '90, dat în mintea copiilor? Un Vulcan Animal în erupție! Care visează că visează.

ZAPIS

Niciodată fericirea. E un lucru vechi, știut de toți. Zapis. Sunt motoare cu abur de dat ordine, trupeșe, cu Zăbrele, care înroșesc ochii plini de promisiuni. Înroșesc

ochii pierduți în zare după caravelele portugheze, identificate după crucile creștine de pe pânze, caravele care-și luau zborul din mare. Mare în care se varsă bila și sucul pancreatic. Și în care se amestecă tot felul de glande lacrimale, salivare, gastrice...

Că nu făceau deosebire. Țăle-s caravele? Nu-s cocori? Nu, că-s motoare cu abur de dat ordine... „Ce tot bați câmpii cu motoarele tale cu abur, trupeșe“? Că

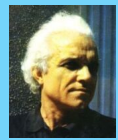
unde acostau caravelele găseau cocori-cu-motoare-cu-aburi, morți – drept Zălog. Găseau

la fața locului, aici, pe
canalele excretoare, unde se formase puroi,
olari și împletitori de coșuri, cu sprâncene din păr de cal
și cu alunițe cât
boaba de fasole, cu tegumente palide, slăbire progresivă, păr
rar pe cap, lipsă de apetit, anemie. Olari
și împletitori de coșuri care
te înjunghiau dacă nu știai să răspunzi la întrebarea: ce
e cu înălțimea
medie a coloanei de mercur? Îți luaui temperatura, îți
examinai fundul de ochi. Îți puneau în circulație un nou cheag. Abia
le ghiceai fața în ceața murdară, până să
dispară... Caravele? Cocori? Trageți Zăvorul! Strigau, se
Zbăteau: sunt
motoare cu abur de dat ordine, folosite la îmbălsămarea
cadavrelor! Dacă

nu te înjunghiau, înfigeau cuțitul în pământ – cu ochii pe cer, după
cocori, șiruri,
șiruri. E un lucru vechi, știut. Dacă înfigi cuțitul în pământ, cocorii
se opresc, strică șirul, se învârtesc mereu și
cad câte unul... Înroșind ochii
femeilor miloase.
Producând Zâzanie, stare de excitație colectivă. Schizofrenie. Puteau

fi întâlniți pretutindeni cu motoare cu abur, sceptici, cu caractere

recesive, existente la înaintași – „după fiecare acostare a caravelor morții“, care te luau în Zeflema: că

e un lucru vechi, știut de toți? „În
ideea că lumea e condamnată să fie ceea ce este“. Că pe fundul
mării e un mare

magnet: „el contravine instinctelor
noastre“. Magnet

care face să iasă cuiele din sicriile
zburătoare. „Sicrie ale
elementelor
existente“ – transformate în grădini Zoologice.

POEMUL ANIMAL

CAP (Aceiași câini)

Noi vedem poarta legată, voi n-o vedeți, sunteți chiori: ce-o fi dincolo de ea?

Dincolo de poartă sunt ruinele lăsate de această vreme infamantă... Ruine ale singurătății noastre trădate. Ale „fugii ideilor“.

Îmbrăcați în haine de ospiciu. Haine? Biete scânduri. Plimbați întâi pe lună plină și abia apoi aduși până aici. Călcând pe urmele păsărilor din rai.

Rai din carte. „Din cartea aceea – a revoluției Animalului“, care-și schimbă culoarea. Bănuiți de prea multă depresie amestecată cu melancolie. Melancolie

a neputinței. Bănuiți de pârjol și de foamete. După zece ani? Pe

când ne făceam vânt cu pălăriile, să împrăștiem perdelele de fum ale

vorbăriei, ținându-ne cu o mână de burtă. Ne
recunoașteți? Suntem
aceiași, „câinii de pază ai ispitei
absolutului“ – doar că azi ne-am schimbat părul.

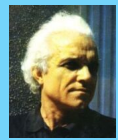
URECHI (Îmi stați pe suflet)

Ah, ah, în ce stare de spirit ne aflăm – cățarați pe ziduri, să vedem viitorul, am prins rădăcini. Nu-s rădăcini, sunt doar niște firisoare de păr. Păr pe limbă. E atâta descurajare în jur. Mai bine coboram și priveam atenți în trecut.

Coborâm unii de pe umerii altora. Avem toane și trăzneli. Să batem în poarta astălaltă, poate ne deschide. Poartă a inimii. Batem. Nici un răspuns. Difuzi, cu

o toropeală a minții de rău augur. Fără ochi care urăsc. Dați cu pudră proaspătă, ajuunși epuizați la izvorul de amărăciune – pe scena din trecut sau din viitor? Față de care nu mai prezentăm nici un interes și care te învață să spui nu! Dansând în jurul izvorului. Ce-o

fi la originea lui? Acest prezent continuu? Ce

contează. „Spiritul vede, spiritul aude – tot restul este mut și surd“. Mă

auziți? Îmi stați pe suflet. Haideti! Să ne luăm frunțile vrăjmașe de dârlogi și să dispărem înapoi, de unde am sosit.

NAS (Eustachi)

E o atmosferă de dorințe, sufocantă. Numai cu voia și
cu ajutorul instrumentelor stăpânului
Distrugerii
poți să o respiri. Dacă dai în scris. Un

stăpân indiferent, altfel, perfect mediocru, „adept al
postmodernismului“ – el
parcă nici nu există, ca simț. Că s-a tocit. S-a tot
tocit încet-încet, din
lipsă de exercițiu, de trândăvie și de neștiință. Că
i s-au închis trompele
lui Eustachi.

El, care toarnă fiere în miere și se ocupă de lucruri
ascunse.

OCHI (Acolo unde se ouă ciocârlia)

Dar la bătrânețe? Când
duhorile... Sfintele duhori! Când dezlipirile de retină,
zbârciturile,
involuția senilă a testiculelor... La bătrânețe n-o să
mă mișc decât arareori de pe metereze – de acolo, vedeți: unde se ouă
ciocârlia. La

bătrânețe. Acolo, la castel. „Castel al nevrednicului
meu cuget“ – unde-mi
voi primi și prietenii rătăciți, care n-or să mai fie în
viață. Și

unde o strachină de grâu fiert îmi
va ajunge. Îmi va ține de foame... Unde toată

iarna voi asculta greierii de după sobă. Dacă nu vor fi greieri, îi
voi inventa. Apoi
îi voi inventaria. Și nimeni n-o
să mă întrebe de ce n-am curățat zăpada morții din fața porții...

LIMBA (Prefaceri ale gândului macerat)

La crăpatul zorilor – mâine,
poimâine: care secretă salivă... Toarnă, din garafa de sticlă roz, câte
o picătură de vin.

Picătură cât o zi și o noapte. Picătură cu
picătură – peste lucrările de artă de pământ ars, de la picioarele

iubiților lui Dumnezeu, lucrări care sugerează posibile legături cu
diavolul – „puse în fața slăbiciunii
noastre“... Le gustă cu limba. Dar nu sunt picături de vin. Toate,
turnate din garafă, sunt doar prefaceri ale
gândului macerat...

DINȚI (Proiect de construcție de carte)

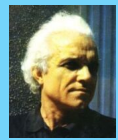
Vântoasă de vară până-n toamnă ești tu: îmbrăcată în
haină de fată – cu petice de iarbă
țeptoasă la poale... Eu,

vântoasă? Tu. Din
punct de vedere gramatical. Îți arăți dinții. Eu, care am făcut drumul
crușiș, stoarsă de vlagă! Să
chibzuim. Scrii de la dreapta la stânga? Scrii
cu stânga? Scriu neînfrănată, cu

moartea în gât. M-am rătăcit până la urmă?

„Te-ai rătăcit de echipă. Echipă de poeți. Din
comunitatea de români de pe lumea cealaltă. Care înalță, noaptea, tot
ce dărâămăm noi ziua pe lumea asta“: oriunde, imediat
ce proiectul de construcție de carte se ivește din vreun loc tainic.
Trâmbița

ne cheamă iar la masa de scris, la întâlnire. La Turnul

Babel. Ai

grijă să nu întrebi nimic despre toate câte vei mai simți
neplăcut pe aici... Nici de oxidarea
acizilor grași.

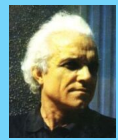
GURĂ (Locul de contemplare al lui Dumnezeu)

Cu puterea ei de anticipație, coboară pe
pârâu în jos și o
ia de nebună pe cărăruie, traversând lunci și munți, „până la marea
izbăvirii“... De mii de ani: partea
bărbătească. Vine să se întâlnească „la jumătatea

drumului către moarte“, în locul de contemplare al lui Dumnezeu, cu
partea femeiască – de fiecare
dată frumoasă
și drăgăstoasă, care se întoarce spre lăcașul dintâi. Cu o gură cât o
șură. O fată din petice și umplută cu paie,
înezestrată cu aripi: confecționată de emisfera dreaptă bărbătească?

„O fată care însoțește partea bărbătească până
la jumătate“. Jumătate creier, jumătate amănți. Apoi se despart. Stau

singuri și fără griji, separați. „N-au conștiința
întregului“. Abia de la jumătatea vieții încolo, în doi,
adună la un loc lucrările cele mari – el, și lucrările cele mici – ea,

fără să-și bată capul dacă. Și de ce. Dacă
au ceva în comun: vreo boală de nervi? Și de ce se ține după
ei o amintire
sâcâitoare: că trebuie pus în gura bolnavului un ștergar ud,
pentru a nu-și mușca limba. Resimțind,
sub picioare, ruinele unor locuințe prea
complicate, ale celor de dinainte, care au întemeiat o familie? Ruine ale
unor locuințe sau ale unor depozite de grăsime.

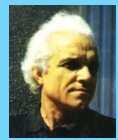
COLOANĂ VERTEBRALĂ (Corpul tău sublunar)

Solidară cu timpul, care
îți conduce corpul. Bleago! Nu-i mai contempla
timpului
ridurile: firește, prezența ta pasivă îmi desfată ochiul. Nu fărădelegile și
răzbunările timpului. Nu-ți mai număra

vertebrele coloanei: epocile tale de declin...

Timpul – care îți conduce corpul, fără nici un
sentiment sacru. Perfect indiferent. Venit de unde sunt
chinurile... Corpul, 70 la sută apă,

stă cufundat pe coclauri în izvoare noroioase. Corpul
tău sublunar, scăpat noaptea „în afara forțelor iadului“ de aici, din
sat, unde există amenințarea că vom regresa
spre punctul de plecare: datorită
întâmplării sau
ordinii

cosmice? Din acest
sat plin de șoapte, ochi, urechi: care este reflectarea altui sat, din cer...

GÂT (O barcă din piele și oase)

Nu tu vei veni la mine cu o vâslă într-o mână – aruncând, cu
cealaltă mână, mălai
la vrăbii: prevestită, din trecut, de meșterii întru ghicit. Ci

eu voi veni la tine. Din acel trecut

retras din circulație: unde
sunt eu, rămas în afara tărâmului fermecat, gata
să te provoc... Rămas acolo unde n-a existat o tensiune interioară. Îți

este greu să încredințezi totul memoriei
morții? Trecutul, numai culmi și râpe... Tu, atât de cunoscută, cu
gâtul lung, senzual, nu
ești decât imaginea tuturor lucrurilor intime feminine, mie
ascunse... Ești prea puțin. Ești

o barcă trecătoare, de fapt, ca și mine, încărcată de organe, care
lași o dâră pe apă sau pe uscat. Atât.

MÂINI (O legătură de amor îngălbenită, boțită)

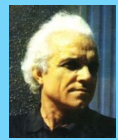
O legătură de amor, vie, înfocată, scrisă mărunț,
plină de picături întinse de cerneală
albastră, pe
margini, cu tăieturi și corecturi.

O legătură de amor – vine, din când în când, zgâriind cu ghearele
tencuiala apartamentului, la etajul
doi, se așază pe pervaz la fereastra închisă a sufrageriei și
mă privește, parșivă, tăcută, de afară. Eu...

Mă așez de partea cealaltă a geamului și-i strig:
te sărut, legătură de amor, ești
moștenită de la bunicul meu dinspre mama, prin intensitate,
nu vrei să-ți dai jos, de data asta, masca
veche de liliac?

O legătură de amor îngălbenită, boțită, cu un scris pe ea greu de descifrat,
dulce

și amar la recitit: „că este
o altă țară a noastră pe lumea cealaltă, care cere de pomană“.

O legătură de amor vie, speriată de mine de câte ori mă arăt la gura
Muzeului Literaturii Române – în mâini cu anafură
și vin sfințit.

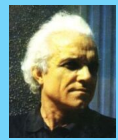
PICIOARE (Orbecăind prin cine știe ce război)

Cu ușurință, dacă o luăm pe cărările astea, pe jos, prin zăpada
împroșcată de creier, vom ajunge într-o altă
istorie: picantă și sinistră – dacă
astăzi vii cu mine, promit
să... Nu, nu promite nimic. Vorbește singur. Trec înainte primele ore ale
dimineții, pe nesimțite,

nu vine nimeni. Așteaptă în continuare. Suffă
în geam, până topește florile de gheață într-un colț. Unele
ore de așteptare se
adună de doi metri, viscolite, altele abia dacă ating pământul, privește
din când în când la ceasul de la
mână, „a mai trecut un an, pe legea mea“: febra face prăpăd, ce
temperatură e, domnule, afară? Să

trăiți! Minus 30 de grade! O, sunt grade de colonel. Colonel în
rezervă!

În armură, orbecăind. Întors de unul singur pe jos, de prin

cine știe ce nou război
tragic: în care a manipulat animale moarte.

Are bubă

neagră, e înconjurat din toate părțile de vezicule... Pentru el, datele
cronologice ale

evenimentelor merg oricum în urmă, nu înainte.

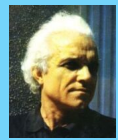

INTESTINE (Proscris)

Când a fost ispita
mai tare decât mine, pe 19 februarie, când afară crăpau
pietrele, curpenii de cartofi înfloriți au
crescut, au crescut, au crescut: au ieșit din cămară și mi-au intrat,
tandri, pe nas și
pe gură, au pătruns până în intestinul gros – unde se absoarbe
apa și au ieșit iar pe
sub ușa dormitorului, în prizonierat. Au reintrat și
m-au aruncat de la etajul șapte al

prizonieratului. Prizonierat
al propriului trecut. Dar nu sunt sigură. Poate

că ei au vrut să mă apere de cei ca tine, „care umblă cu
vicleșugul
reînvierii, de fapt“: așa
că stai acolo, proscris, citind nemișcat, nu mai am nevoie de tine, nu
încerca să mă trezești din vis. Acum

îmi e sufletul împăcat. Nu
voi mai veni la tine la bibliotecă, să facem dragoste, și nici tu să
nu cobori la mine, în mormânt...

INIMĂ (Fapt divers)

Ia, gheboșat, ligheanul de aramă, plin cu apă de zăpadă topită, de pe aragazul aprins. Apă înmiresmată cu cununa ta de pelin. Abia ai murit: ce faci, nu vii?

Nu-ți amintești. Unde să vin? Vino aproape – să te spăl. Am murit, într-adevăr? Eu

așteptam doar poștașul cu pensia... Vine acum. Să mă duc să-i fac pârtie. Îmi auzi inima?

Bate soarele în geamul ușii de la intrare, unde a apărut, din flori de gheață, unul dintre călăreții Apocalipsei, îmbrăcat ca preotul. „Binecuvântează-mă, părinte!“. Sună. E poștașul. Fapt divers. Nu zău, „am câștigat în naturalețe“? Nu te deranja. Îi deschid eu. Bună ziua:

îl pocnește pe poștaș în moalele
capului.

SUFLET (Dacă musca)

Bat clopotele bisericii ascunse de Nicolae Ceaușescu după blocurile cu apartamente proprietate de stat, e duminică – aceasta să ne fie de mângâiere. Într-o zonă impură. „Acasă“. După o serie de procese involutive, degenerative. Iată: o

muscă de anul trecut, ireală, se izbește de geamuri, de câteva zile, vrea să iasă, geamurile sunt bătute în cuie, aș deschide eu o ușă, dar mă tem, oare nu e în musca asta norocul meu? Strănut.

Dacă musca iese afară și fuge cu sufletul apartamentului meu proprietate de stat? Aici, înlăuntru, după îmbălsămare, e toată puterea mea – la masa de scris. Șterg praful. Puterea mea, așezată sub formă de praf de dezinfectant pe toată mobila...

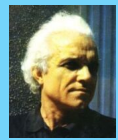

STOMAC (Secrete de duminică)

Stai absorbită, instigată: că sunt atâția morți care ne cunosc în
amănunt secretele. Secrete ale „spicelor
scuturate de vânt“, zici – tu
cald, eu
frig. Tu plus, eu minus. Cum să
scăpăm de valurile lor amețitoare? De difuzele impresii de zi

liberă, de sărbătoare, de apă
curgătoare. De acid
clorhidric digestiv, în exces. De extaz. Că
până și în pietrișul aleii de astă vară, unde ne-am sărutat, se mai aud
pașii militărești ai
secretelor, bătând pe scoarța cerebrală – stângul, dreptul,
unu, doi, unu,
doi, la dreapta, la stânga, drepți! Culcat! Secrete! Cu năravuri și
cu drepturi. Vindem drepturi! Drepturi
uzurate. Cu lovituri în stomac. Cu lovituri de stat. Auzi?

Până și clopotele bisericii bat secrete. Strict secrete.

La sfârșitul zilei, când ne trezim: am fost, de fapt,
nebuni 50 de ani. Alt secret. Bine
că nu mai suntem
nebuni: mâine e luni și trebuie musai să ne ducem la serviciu,
la Dezlegător.

SCHELET (Fiare ale înaintării spirituale)

fiarele, de după copaci de hârtie, păduri întregi, scabroase, ieșeau
din noi la drumul mare și
atacau: fiecare

din noi, însă, le plăteam gras, cum
eram, numai dinți
și gheare, înfricoșați reciproc, rătăciți prin
necazurile vieții și luptam până la ultimul strop – cu frunțile încrețite...

fiare ale înaintării spirituale

degeaba eram chibzuiți: de pe marginea șanțului, nici
o pricină de mărire... noi,
doar, piperniciți,
stăteam cu fălcile descleștate și cu hipofiza stafidită, mânioși, cu
colții rânjiți

cu stări reactive:
cu sufletul, inima și mintea pe post de câini, care

înghițeau hălci din
amintirile dragi ale celor învinși și kilograme de cuvinte grele,
însângerate, aruncate la nervi – „în numele
absolutului“

că zăceam în bălți stătute: ce mai suntem azi, decât
niște schelete de țărănoi
de la începutul lumii-noi, încălțați în gumari,
fugiți de acasă în altă
viață, cu
simțul fatalității prea dezvoltat, manifestat prin tremurături ale
capului și
prin pierderi de căldură, că la mijloc stau

„vina,
grijile, indeciziile“: cărnurile
ni le lăsăm scurse sub tălpi, le dăm cu sare, ne ștergem pe ele

nu încetăm să ne împărțim și moliile, la despărțire, nu
mai rezistăm, pâinea
noastră cea de toate zilele ne rânjește în nas, haidem înapoi

ne pizmuim interiorul, ne pizmuim pe noi
înșine, cei
dinlăuntru, dezmoșteniți, alții – care am fost

ORGANE GENITALE (Amanta mea, componentă istorică)

eu, martor al dezastrului – citesc: „stoicii erau păgâni, nu s-au putut creștina, fiind hărăziți pieirii“, păcat... în cadrul procesului de memorie: stoicii, gâdilați la nas de ea, amanta mea (componentă istorică, neliniștită), cu o pană de rață, care strănutau zgomotos: ăștia cască o gură mare și dau permanent senzația că o să mă înghită, cât o să mai rezist?

o, dumnezeul tău de slăbiciune a gândirii: după împreunare, recreat: o să țin cu dinții de singurătate... da? amanta mea, componentă istorică, mă privește prostită... în dreapta

lor, cireșul
copt: „din el, tu, ca

maimuța“... pardon, nu sunt eu, e
altul... care și el te miroasă și-ți dă târcoale, pe patru labe: are
tulburări ale secrețiilor hormonale... ai dreptate, e

îngerul păzitor, care-și deschide o zi întreagă aripile și-ți face piatra
verde dintre

picioare să emită... nu e ce crezi

tu, nu e nici o regresie a ovarelor: mă uit în sus,

plictisit – caravanele aeriene de cămile, care transportă organele
noastre genitale, merg în cerc:

au rătăcit iar drumul... mamaie, ai

și tu acolo (arăt spre deșert, în sus), în turmă, un
prunc?

dai din cap, sufli sporii

umbrelei pădăciei: că ai fierbințeală... pe mal, unde ești: cu sepii putrezite,
cutii de conservă goale, mucuri de țigări care
fumează...

în zare, cu

stoicii – asemenea sfincșilor, în mers, în zig-zag, cu

îndoielile lor

adormitoare... spui: ei înjură, cu siguranță, și azi

târfa

morții, purtătoare de grijă a răcorii pe canicula asta...

NERVI (Ești ca o carte, predestinată)

au înflorit copiii mizeriei noastre morale, literă cu literă, caligrafiati
în fel și chip, „ai să vezi ce ideal o
să fie în viitor“, pe aici, unde steagul (semn de carte) e
acum rupt, făcut ferfeniță, de ce n-am urcat
până în vârful cu el?

acolo, în vârful, unde e adevărul morții

să nu te plângi: că vorbind în vis cu familia primitivă, ai
făcut o confuzie... vă iubesc, spirite
trecătoare – orice

lucru se complică în mintea mea, rătăcind în abstract, de mine trebuie
să mă apăr mai întâi

între ziua a 5-a și a 25-a de ciclu, rătăcind prin hipotalamus:
„negăsind o evadare din
mine însumi“

mirosul arborilor de cuișoare de pe celălalt

tărâm mă atrage, ce mă atrage: dar ochii... ochii, ce duși îmi sunt în
fundul capului, ei nu identifică
locul

umflați, scoși din cușcă,
depășiți de ceea ce se întâmplă
în jur, cu nervii la pământ, cu paralizie a mușchiului pleoapelor, cu
inflamații, corpi străini, cu tulburări
senzitive, cu
sufletul neîmpiedicat să părăsească
trupul

știu, știm, știu că știți, știm că știu: ajunși în pragul degradării
psihice... o, de ce
n-am eu putere, înțeleptule: să elimin această băătură
scârbavnică, ura –
„ura de tine însuți“, lipicioasă, numai miere, pufnind pe nas și pe
urechi,
care mă răstignește fără motiv... „aici te înșeli,

te răstignește din
motive bine determinate, metafizice“, ești prea
irascibil – ești ca o carte deschisă,
predestinată

ce limbaj rudimentar: lumea

fericită nu e, oare, cuprinsă în această carte din inventarul bibliotecii publice?

„despre definiția infernului“: în
subtext – o

carte stropită pe coperte cu sânge, din perioada de creștere a
organismului, luată la întâmplare din raftul
doi

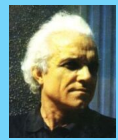

FICAT (Călimara dezmățului primăverii)

căzute pradă în pulbere, tăiate, mâinile care scriu,
îmbobocite, își
lasă găinațul prin vârful degetelor, pe hârtie – semne mișcate de trecerea
timpului-dublu

căzute pradă „monstrului
însiprat, în definitiv, cu aripile ude“ – își face injecția

am supraviețuit crimei, decodificând subiectul unei fișe medicale: de pe
turla
bisericii, cu măruntaiele arse, nevrednic
să-l privim atâta, trupul
meu (cu interiorul în afară, întors ca o mânășă, și cu exteriorul pe
dînăuntru)... trupul meu, atâta căinat, căruia
i se desprinde sexul și e scăpat
la câinii
flămânziți, cu ciuperci crescute pe ei, ținuți în cușca liberului arbitru,
„că de-acum încolo nu va mai fi timp“

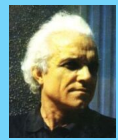
minus șuvoiul chipurilor, nu mă întrebați de unde – chipuri de barbari
ieșite ca râmele din
trotoare, din circumvoluțiuni, coclite de plâns sau de răs, chipuri
împiedicate de piciorul bufniței
râșnite

chipuri ale supliciului, cu
cartofii aburind în mâini, cartofi copti la soare, cu solzi mari, bruni și
gălbui, pe
piele: otrăvite de propriul ficat – conduse la zid, unde
un doctor mut le dă prescripții cu
o vâlvătaie,
savorându-le suferințele și

stigmatete
moștenite, reflexele – atracția,
repulsia, având o proastă memorie: „silindu-se să ajungă la
mister“

ce atâta râvnă: ni s-a urât de toate, pe suișul
la conclav, care
justifică
rațiunea, a fost revărsată călimara cu fiere a dezmațului
primăverii – dar iată că ai
avut de învățat și din asta, scrii, cânti la fluier, împovărat, ai ascuțit și
ai făcut noi găuri la

stiloul abandonat de Dumnezeu

PLĂMÂNI (Îmi trag înapoi creierul ieșit)

plouă torențial de la sânul
călugărului-cu-respirație-de-mere-putrede: eremit
înghițit acum, primăvara, de-un animal oniric, roșu, cu bube de fier pe el
și cu vezicule care ulcerează

animal oniric, mărit
pe zi ce a trecut: al pierderii cunoștinței, însetat, coborât din
pomul anxietății, care
își blestemă sămânța, la gura peșterii prăbușite, împotriva
firii, la

gura cavernei, pe
pereții dinlăuntru ai plămânilor cu desene obscene: făcute de strămoși –

căzut în genunchi pe pământul îndobitocitului, „altul, ca
mine“, numai rană vie, așteptând să
fie înghițit de animalul

oniric – e la orizont acum (îl priviți printre

gene, excitați), vine încet, cotropit de bacterii de tuberculoză

aici, unde conturul femeilor noastre neadevărate, limfatice și
fără iluzii, acoperă cadavrele
umflate ale imprudentilor – nevăzători-până-n-depărtări-luminoase

bateți din palme: berzele, cu pești în cioc, bufnesc și
navetistul, cu fenomene de sufocare, cu
sudoare

rece, cu cozorocul scâlciat la șapcă, iese pe culoarul gării (unde
nu oprește personalul) să fumeze, face
o cruce mare când vede cum trece pe arătură, din interior de la
el, din mersul

trenului, tren fără linie ferată sub roți, pe lângă
biserica satului și strigă:

ce faceți voi aici, femeilor, la gura cavernei, respirați aer curat?

nașteți?

pielea li se usucă și apoi cade, lăsând o cicatrice
roșie, care se vede la frig și

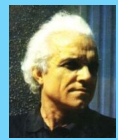
la cald,

la mirosul ranced al ciorapilor tăi de mătase

și la urletul de lup, veștejit, al celor cu obrajii palizi, stinși:

aici, eu, greoi, zvâcnind, îmi trag înapoi creierul ieșit...

întins pe un bidon gol, ruginit: picăturile de sânge, de la găurile din
coșul pieptului, îmi
stârnesc disprețul... tușesc, scuipe sânge... ele atrag iar animalul

oniric, lacom, care mi se strecoară sub cort, plin de dragoste, îmi
agradează situația – angina
pectorală
rânjește: iradiază, ce atâta melancolie... recapitulează: plouă,
cresc tot felul de ciuperci,

plouă de la pieptul călugărului Apocalipsei,
după măcelul interior – ciupercile sunt ca mine, „îndrăgesc
nimicul“

RINICHI (Închinăciuni la candela aprinsă)

mă pregătești de o nouă revoltă: lemnul verde de sicriu, sub
mine, își cere iertare și
se usucă, să
poată să ardă, „ca la un rug“, așa, de tot... ești un prost, plângi
tu cu mâna la
gură

tu, pârlită de puterea metabolismului meu: la
nici opt pași de lumina răscrucii,
orbită

nu-mi mai încap în corp intestinele, îmi ies pe
gură, la fel, rinichii și ficatul, mi-au crescut în exces, „conștiința
mi-e sfâșiată: sunt pe moarte“ – acesta e ultimul tău
cuvânt, de nepăsare?

nu mă mai iubesti: ce sentiment derizoriu...
ești sarcastic

prigonit, învățat de timpuriu cu umilința, voi vrăji flăcările
rugului, le
voi goli de sens, le voi ruga să se stingă: sunt de pe acum sleit... o
să mă lupt și cu îngerul,
dovedit că a fost un porc nebun

îți trebuie sânge
nou, bolborosești... în odaia goală, stai în genunchi în fața candeliei,
hiperbolizată – ca
în fața unui rug: clipind, flacăra
ei atrage musculițele bețive, de vară, plutitoare prin untdelemn...

scotocesc prin mașina de război,
război al
nervilor, fixează cu mânie tapetul de stofă de bumbac pe
pereți, dezlipit

tu, ridicată, iei o pană de dinozaur de pe birou: și-mi
întuneci conturul, sfidătoare... ce
scrii, nelegiuitor, acolo?
scriu un acatist, că mă înșeli cu fiarele de frizat, cu alifiile și cu
cuțitele de tăiat unghiile, cu pomezile,
cu un chip de mongol –

„asta te doare pe tine“?
dezbrăcată și descălțată, mirosind a teniși, îmi treci pe sub ochi o

scorbură – aia
salvatoare, în care am stat ascuns de frica poliției
secrete, făcut țândări,

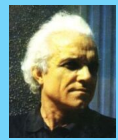
în burta
animalului încolțit, îngrozit că o să fiu
descoperit: aici
am confecționat ochi artificiali, oase, dinți

era scorbura din care auzeam perfect marea de urină vuind, straturi
inconștiente, straturi...

în ceafă cu ochii
trecătorilor: când mergeam azi la serviciu, la braț, i-am surprins cum
stăteau fixați pe negreala sfârcului sânilor tăi,
pe caniculă, nu
mai purta și tu bluze fără sutien... râzi, aburind toată... de la
bucătărie, copilul nostru mănâncă iar căpșuni, o
să se deranjeze la stomac,
suspină:

zadarnice închinăciuni la candelă, pe jgheburile terminate în
bot de bou, cu sonde gastrice, perfuzii – curge
când picătură cu picătură, când
fluviu, schimbul de energie se menține la aceeași valoare,
schimbul de generații, sedimentele,

cimitirele

arhipline, renunțarea și încă un pumn cu țărână aruncată peste

sicriu, în groapă și păpușile

mistice, înțepate în rinichi acum –

fiecare cu licărul ei, îndurate, prin ele pătrundem

esența: „adormirea din urmă,

cu caractere de arbust de iasomie“... mă

pregătești de o nouă

revoltă, răspunde-mi: bine, bine, te iubesc,

tu ai riscat totul

TRUNCHI (Hai la cărturar)

vă asigur, pe aici, pe la noi, din „miroși
a mandragoră, fă“ și
din târfă, n-o să vă scoată nimeni: îi
dă o aspirină, ea o înghite strâmbându-se și pune paharul, pe jumătate
cu apă, pe masa de carne
crudă – în atmosfera primitivă a pământului, duhnind
a vin, lângă oul de vulturoaică (un
dar snob de nuntă), îl vezi, măscăriciule?

masă de carne peste care, mai înainte, a bătut cu pumnul
regele, infidel, cu cavitatea
toracică deschisă, înainte să părăsească tronul

cu lipsa lui de substanță: sperietoarea de paie
și călți a
regelui fiind, mai apoi, spânzurată lângă poarta orașului... mireasa
pune punct și virgulă

neprihănită, lângă spânzurătoare, cu enciclopedia în mână,

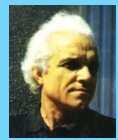
reflectând: „stau cu tine sub măslin, pe
perne, să te văz cum o să mă aperi de chinurile dragostei“... îl
privește din profil: regele era beat criță, adormit
în șezut pe catâr, cu cavitatea
abdominală goală,
păzit din amândouă părțile să nu se prăbușească... vena
lui de pe tâmpla
stângă se zbătea umflată, o enerva
la culme, altădată asta era semn de virilitate, acuma-i apărea
vulgară – urlă la el din senin,
întinde mâna și-i acoperă vena cu părul încleiat

cât ai decăzut, scârnăvie:
pornește degrabă, călare pe alt asin, împreună cu alaiul de fecioare,
statornică în ură, nu înainte de a coborî, din

spânzurătoare, sperietoarea regelui și de a o lăsa
legată de piciorul unui
Animal de curte, nebun al satului – unul vopsit, care susținea
că e reîncarnat, altfel nici nu era bine făcut, era
poreclit „fata bătrână“, avea
părul tuns scurt: Animal venit pe lumea asta să fure săpun, cică, dar
a fost prins... sub

picioare cu nisipurile scepticismului – mișcătoare, experimentale,
care vor să-l înghită!!

la distribuirea răului:

târșit, martor la toate, după alaiul nupțial: cu

inflamații acute ale fundului

gâtului, cu contuzii ale pleoapelor, plăgi și arsuri ale căilor

lacrimale excretorii

ai îngropat la plecare bradul de nuntă (împodobit

cu flamuri albe, clopoței, giuvaeruri,

ciorchini), măscăriciule?

îngropat, doamnă... în bătaia tobelor?

în bătaia tobelor... doamna își dădea cu colir pe pleoape, îmi

zice: acum, hai

la cărturar să-ți dezlege

viitorul

COADĂ (O biserică mergătoare)

Miresme vătămătoare și diferite forme de rătăciri, ba
cânta și cucul când a
ajuns din urmă o biserică neterminată, pusă pe patru roți,
plină de gutui, cu
limba scoasă. I s-a părut că
are în fața ochilor o adevărată întărire în
necunoscut a grației sale, din tinerețe. Mai ales că era sub o impresie
profundă, atunci, a sfatului
unui venerabil șef de trib – să
caute o biserică neterminată, mergătoare, și să se roage în ea: că
tăcerea,
îndelung practică, nu-i place lui Dumnezeu,
deoarece i te ascunzi... Când a

ajuns-o din urmă, a constatat că, de fapt, biserica asta
neterminată era o simplă căruță trasă de cai,
care scârțâia îngrozitor. Și în care nu te puteai urca, să te rogi, fiind
plină vârf cu
tot felul de roade stricate, adunate la întâmplare, ale

acestor vremuri.

Regăsit, s-a așezat pe coada căruței.

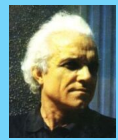

Cuprins

CREPUSCULAR (ALE ANIMALULUI)	9
ALFABET CITIND	10
ATAC ÎN PUTEREA NOPTII (Filă de Jurnal Animal)	12
BINECUVÂNTARE CĂ PRIMEȘTI	14
BUBOI LA CAP, VESTE BUNĂ	16
CÂRNAȚI DACĂ FACI	18
CHEIE DACĂ STRICI ÎN BROASCĂ	21
CRĂPĂTURI PE PIELE	23
DEZMOȘTENIT CĂ EȘTI	26
DOCTORIE DACĂ IEI	28
ELIXIR CONFUCIUS	30
EPISTOLĂ NECITEAȚĂ	32
FIR DE AȚĂ RUPÂND	34
FUM FĂRĂ FOC	36
GĂTUL CĂ ÎL TAI CUIVA	38
GROAPĂ DE CIMITIR	40
HÂRCĂ	42

HEMORAGIE, URĂ NEMILOASĂ	44
IAD, MARE PROPĂȘIRE	45
ÎNFRUNTARE CĂ SUFERI	47
JIDOVUL RĂTĂCITOR	49
LETARGIE	51
LUNA CĂ O ATINGI CU MÂNA	53
MÂNCAT DE UN ANIMAL	55
MISTER, PLĂCERI RUȘINOASE	57
MUMIE, VIZITĂ NEPLĂCUTĂ	59
NENOROCIT CĂ EȘTI	61
NUMERELE FĂRĂ SOȚ	63
OALĂ CĂ SPARGI	65
ORDONANȚA DE NEURMĂRIRE	67
PÂNTECE MARE CĂ AI	69
PERMUTARE	72
PLĂMÂNI SĂNĂTOȘI ȘI ÎNTREGI CĂ AI	74
PORTOFOLIU GOL	76
PRINDEREA UNUI ANIMAL	78
RAPORT, INTRIGI	80
RUINE, DACĂ STAI ÎN MIJLOCUL LOR	82
SACRILEGIU CĂ SĂVĂRȘEȘTI, MINTEA ȚI SE VA ZDRUNCINA	84
SERENADĂ CĂ FACE	86
SPÂNZURĂTOARE (ȚI SE VA JUCA UN RENGHI)	88
SUBSTITUIRE	90
TESTAMENT CĂ-ȚI FACI	91
TIC-TOC DE AUZI, DE DINAINTE DE HRISTOS	93
UNGHIILE CĂ-ȚI CAD, DOLIU	95
VALURI ANIMAL' S	98
VRĂJITOR CĂ EȘTI	100

ZAPIS 102

POEMUL ANIMAL 105

CAP (Aceiași câini) 106

URECHI (Îmi stați pe suflet) 108

NAS (Eustachi) 110

OCHI (Acolo unde se ouă ciocârlia) 111

LIMBA (Prefaceri ale gândului macerat) 112

DINȚI (Proiect de construcție de carte) 113

GURĂ (Locul de contemplație al lui Dumnezeu) 115

COLOANĂ VERTEBRALĂ (Corpul tău sublunar) 117

GĂT (O barcă din piele și oase) 119

MÂINI (O legătură de amor îngălbenită, boțită) 120

PICIOARE (Orbecăind prin cine știe ce război) 122

INTESTINE (Proscris) 124

INIMĂ (Fapt divers) 126

SUFLET (Dacă musca) 128

STOMAC (Secrete de duminică) 129

SCHELET (Fiare ale înaintării spirituale) 131

ORGANE GENITALE (Amanta mea, componentă istorică) 133

NERVI (Ești ca o carte, predestinată) 135

FICAT (Călimara dezvățului primăverii) 138

PLĂMÂNI (Îmi trag înapoi creierul ieșit) 141

RINICHI (Închinăciuni la candela aprinsă) 144

TRUNCHI (Hai la cărturar) 148

COADĂ (O biserică mergătoare) 151

